మాయమైన మహల్!

సుజనశ్రీ

మాజీ లెఫ్టినెంట్ నిరంజనరావు చిరునవ్వు నవ్వాడు. అతడి కళ్ళుగూడా అతడి కెదురుగా కూర్చున్న లాయర్ కృష్ణ మూర్తిని హేళనగా చూస్తున్నాయ్.

''ఒరేయ్! నీకు ప్రతీదీ నవ్వులాటలుగానే ఉంటుందిరా! ఇంతకీ నీ నవ్వుకు కారణమన్నా చెప్పిఏడువు!'' అన్నాడు కృష్ణమూర్తి ఉడుక్కుంటూ.

''కాకపోతే ఏమిటిరా? వయసుమళ్ళినా నీకు డబ్బుమీద కాంక్ష తగ్గలేదు. నీ కొడుకు ఛార్టర్డ్ అకౌంటెంట్‌గా బోలె డంత సంపాదిస్తున్నాడు. నీ కుమార్తెను ఆటమిక్ ఎనర్జీలో పనిచేసే పెద్ద ఇంజనీర్‌కిచ్చి పెళ్ళిచేశావ్! హాయిగా కృష్ణా,

రావమా అంటూ కూర్చోక, ఇంకా కేసులూ, కోర్టులూ ఎందుకు నీకు?''

''కృష్ణమూర్తి నవ్వాడు. ''నీ ఇల్లు బంగారం కానూ! అదా నీ సందేహం! నిజానికి నేను కొత్త కేసుల్ని తీసుకోలేదు. అయిదారు నెలలనుంచి. కాకపోతే నాచేతిలో అయిదారుగురు లక్షాధికార్లున్నారు. కేవలం వాళ్ళ కేసులకే నా ప్రాక్టీసుని పరిమితం చేసుకున్నాను.''

''ఏదో ఏడువు! ఇంతకీ నన్ను ఉన్నఫళాన రమ్మని ఫోన్ చేశావు. ఎందుకట?'' నిరంజనరావు అడిగాడు.

''అదే చెప్పబోతున్నాను. ఇంతలో నీవు అడ్డుతగిలావు. ఈమధ్యన నా క్లయింట్ ఒకాయన చనిపోయాడు. అతడు రాసిన వీలునామా నాదగ్గరేవుంది. ఆ విల్లు ప్రకారం అతడికున్న స్థిరాస్థి చరాస్థు లన్నీ అతడి రెండవభార్యకు జన్మించిన కుమార్తె, సుగుణకు చెందాలని వ్రాశాడు.'' కృష్ణమూర్తి ఆగాడు. ''మొదటి భార్యవలన అతడికి సంతానం లేదన్నాడు.''

''అంతవరకూ బాగానేవుంది, దీనికోసం నన్నురప్పించాల్సిన అవసరం ఏమొచ్చింది?''

''చెప్పేది పూర్తిగా విను. అతడు. సహజ మరణం పాలబటలేదనీ, హత్యచేయబడి ఉండొచ్చనీ నా అనుమానం. మనం ఇంకా కొద్దిసేపట్లో నా కంయింట్ ఎస్టేట్‌కి వెళ్ళబో తున్నాం. నీవు మిలిటరీలో పనిచేసి డిస్చార్జి అయినట్లూ, క్లిష్టమైన కేసుల్ని పరిశోధించి పోలీసులకు సాయం చేస్తుంటా వనీ! అక్కడ ఎవ్వరికీ తెలియనివ్వకుండా, కేవలం నా మిత్రుడిలా అక్కడకు రావాలి. వచ్చి ఏదైన ఆధారాలు, నా అనుమానాన్ని బుజువుపరిచే సాక్ష్యాలు దొరుకుతాయేమో చూడాలి.''

''చంపావ్‌పో! పెద్దపనే పెట్టావ్ మొత్తానికి. అయితే

ఇంకా ఆలస్యం ఎందుకు? బయలుదేరుదాం పద! నిరంజన రావుకి ఏదైనా కేసు దొరికిందంటే చాలు, అన్నం, నీళ్ళుగూడా మరచిపోతాడు. అతగాడు తెలుగు డిటెక్టివ్ నవలలూ పత్రికలూ తెగ చదువుతాడు. అతడికి భార్య చనిపోయింది. ఉన్న ఒొక్క కుమార్తెకు వివాహంచేసి హాయిగా విశ్రాంతి జీవితాన్ని గడుపు తున్నాడు.

"లేడికి లేచిందంటే ఎలా? మనను ఎస్టేటుకి తీసుకు వెళ్ళటానికి డాక్టర్ రాజారావు వస్తాడు."

"అలాగా! సరే! అతను వచ్చేలోపల కేసు వివరాలు చెప్పరాదూ ఇంకా వివరంగా!" నిరంజనరావు కుతూహలాన్ని ఆపుకోలేక అడిగాడు.

"ఇప్పుడింకేం చెప్పను. అదీగాక డాక్టర్ రాజారావు వచ్చే వేళగూడా అయింది. అందుకని నీవు ఇక్కడ డిటెక్టివ్ పోజు పెట్టి ప్రశ్నలు అడుగకు. ఎంత మౌనం అవలంబించితే అంత మంచిది."

"అదీనిజమే!" అంటూ నిరంజనరావు సిగరెట్ తీసి నోట్లో పెట్టుకున్నాడు. అగ్గిపుల్లగీసి సిగరెట్ వెలిగించాడు.

వకీలు గుమస్తా లోపలకు వచ్చాడు. "సార్! మీకోసం డాక్టర్‌గారు వచ్చారు. లోపలకు పంపమంటారా?" అని అడిగాడు.

"రమ్మను! రమ్మను! ఆయనకోసమే మేం చూస్తున్నాం" లాయర్ కృష్ణమూర్తి ఆతృత కనబరిచాడు.

డాక్టర్ రాజారావు లోపలకు వచ్చాడు. "నమస్కారం కృష్ణమూర్తిగారూ!"

"రండి! రండి! మీకోసమే ఎదురుచూస్తున్నాను. కూర్చోండి డాక్టర్! ఇతను నా ప్రాణమిత్రుడు నిరంజనరావు

రు. డాక్టర్ రాజారావు.'' ఒకరినొకరికి పరిచయం చేశాడు
ష్ణమూర్తి.

''హలో డాక్టర్! మిమ్మల్ని కలుసుకున్నందుకు నాకు
నందంగావుంది!'' నిరంజనరావు చేయిజాపి డాక్టర్‌తో కర
ాలనం చేశాడు.

''నాకూ అలానే ఉంది!'' డాక్టర్ అన్నాడు.

నిరంజనరావు డాక్టర్‌ని నఖశిఖ పర్యంతం చూశాడు.
ావుగా ఐదున్నర అడుగులఎత్తు, లావైనముఖం, గుడ్లగూబ
ాంటికళ్ళు, భూతద్దాలాంటి అద్దాల కళ్ళజోడు, అతన్ని
ూస్తూనే అనుమానంగా ఫీలయ్యాడు.

''ఇకమనం బయలుదేరుగామా!'' కృష్ణమూర్తి ఆమాట
నంగానే ముగ్గురూ లేచారు. ''నా ఫ్రెండ్‌కూడా మనతో
స్తున్నాడు.'' రాజారావుకేసిచూస్తూ అతి నిర్లక్ష్యంగా చెప్పాడు,

''అలాగా?'' అంటూ ఆశ్చర్యపడినవాడిలా రాజారావు,
ిరంజనరావుకేసి చూశాడు ఎగాదిగా.

''అతడు అప్పుడప్పుడు ఏవైనా కేసులగురించి చెప్పమని
వేధిస్తూవుంటాడు. అందుకే అతడు మనవెంటరావడానికి
ఒప్పుకున్నాను. అతడికి కథలురాసే పిచ్చి ఉందిలెండి''!

''కేసా? ఇందులో కేసేముంది?'' రాజారావు తొట్రుపాటుతో అడిగాడు.

''ఆదేనండి! నాక్లయింట్ కేసే గదా ఇది! సుగుణకు
చట్టరీత్యా చెందవలసిన ఆస్తిని జాగ్రత్తగా ఆమెకు అప్ప
జెప్పాలి గదా?''

''ఓహో అదా? అలాగే రమ్మనండి!'' రాజారావు నిమ్మళించాడు.

ఆతడి ఆదురా నిరంజనరావులో ఉత్సుకతనురేపింది.

ఏదో మిస్టరీని తను భేదించబోతున్నాడనే ఊహ్మ చేసుకున్నాడు.

ముగ్గురూ బయటకు వచ్చారు. డాక్టర్ రాజారావు బ్యాక్ కారు రోడ్డు మీద ఉంది. డాక్టర్ స్టీరింగ్ ముందు కూర్చున్నాడు. వెనక సీట్లో నిరంజనరావూ, కృష్ణమూర్తి కూర్చున్నారు.

2

కారు బయలుదేరింది.

నిరంజనరావు ఆలోచనలో పడ్డాడు. తన స్నేహితుడి క్లయింట్ లక్షాధి కారి, శివరాంప్రసాద్. అతడు మాజీ జమీం దారీ కుటుంబానికి చెందిన వాడు. అతడికీమధ్య సుస్తీ చేసింది. రెండు నెలల్లో మంచంలో తీసుకుని చనిపోయాడు. ఈ డాక్టరు రాజారావు కేవలం యల్. యం. పి. డిప్లొమాతో రిజిస్టర్డ్ మెడికల్ ప్రాక్టీషనర్! చనిపోయిన శివరాం ప్రసాద్ ఊఁ అంటే పేరు మోసిన యం: బి. బి. యస్, లేదా యం. ఎస్. డాక్టర్లు అతడికి వైద్యం చేయటానికి ముందుకు దూకుతారు. అటు వంటిది, ఈ డిప్లొమా డాక్టరు, పల్లెటూరి వైద్యుడు శివరాం ప్రసాద్‌కి ఎలా దొరికాడు.

కాదు, కాదు! ఈ వైద్యుడికే శివరాం ప్రసాద్ దొరికాడు. అంటే లక్షాధికారి క్లయింటుని పట్టేశాడు రాజారావు. పైగా అతడితో తనకు బాంధవ్యాన్నిగూడ సృష్టించుతున్నాడు, శివరాం, తనూ, పెద్ద తాత, చిన్న తాత మనుమలని చుట్టరికం కలుపుకున్నాడు. అంటే శివరాం ప్రసాద్ రాజారావు వరుసకు అన్న అవుతాడున్న మాట.

ఇంకా ఈ శివరాం ప్రసాద్ కుంటుంబంలో రాజారావు మతిలేని అక్క, రాజారావు భార్య ఉన్నారు. వీళ్ళందరూ కలిసి శివరాంని అతడి ఆస్తికోసం హత్య చేశారా!

రైల్వేస్టేషన్ ముందు కారు ఆగింది. ముగ్గురూ కారు దిగి ఎంక్వయిరీలోకి వెళ్ళారు. న్యూఢిల్లీ—మద్రాసు ఎక్స్‌ప్రెస్ కోసం వాకబు చేయగా అరగంట లేటుగా వస్తుందని తెలిసింది.

రైల్వే అడ్మినిస్ట్రేషన్ పై రాజారావు చిన్న లెక్చరిచ్చాడు, ఫ్లాట్ ఫారం మీద వెయిట్‌చేస్తూ. రాజారావు చేసేది డాక్టరు వృత్తే అయినా, అతడు అన్ని టాపిక్‌ల గురించీ మాట్లాడ గలడు. బహుశా అతడికి తెలియని సంగతే ఉండదేమో అనుకున్నాడు నిరంజనరావు.

రైలు వచ్చి ఆగింది. ఫస్ట్‌క్లాస్ కంపార్టుమెంటులోంచి దిగిన సుగుణను లాయర్ కృష్ణమూర్తి ముందుగా పలక రించాడు.

"ఈ రైలు చూస్తే లేటయింది. మీరు స్టేషనుకు వస్తారో రారో అని మథన పడుతున్నాను." అంది సుగుణ కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా.

సుగుణ విజయవాడ లయోలా కాలేజీలో చదువుతున్నది. శివరాం ప్రసాద్ అస్వస్థతగా ఉన్నప్పుడు ఆమె వారం రోజుల పాటు వచ్చి ఉండి, తిరిగి వెళ్ళిపోయింది. కాలేజీ తరుపున సాంస్కృతిక బృందంతో ఆమె గూడా కాశ్మీర్ పర్యటనకు వెళ్ళింది.

ఆమె పర్యటన పూర్తికాకుండానే శివరాం చనిపోయాడు. కాశ్మీర్‌లో ఉన్న సుగుణకు టెలిగ్రామ్ ఇచ్చారు, తండ్రికి సీరియస్‌గా ఉందనీ, వెంటనే తిరిగి రావలసినదనీ! తండ్రి మరణం సంగతి అప్పటికప్పుడే తెలియజేస్తే, ఆమెకు మతి పోవడం గానీ స్పృహ తప్పిపోవడం కానీ జరుగుతుందేమో అనే భయంతో ఆ విషయం తెలియజేయలేదు.

సుస్తీయే కదా అని సుగుణ వెంటనే తిరిగి రాలేదు. ఆమె

కోసం ఒక రోజల్లా చూసి, ఆ తరువాత శవాన్ని సంస్కారం చేశాడు రాజారావే!

పరిచయాలయాక సుగుణ అడిగింది. "మానాన్నగారి కెలా ఉన్నదండీ!"

"ఆ విషయం పోతూ పోతూ మాట్లాడుకోవచ్చు! మనం బయలుదేరాలి! అడవుల దీవికి పోవాలి గదా!"

"అడవుల దీవి! ఏం పేరు అది?" నిరంజనరావు అడిగాడు.

కృష్ణమూర్తి నవ్వాడు. "తూర్పు కోస్తాలోని ఒక ఎస్టేట్‌కి పేరు అది!" అని చెప్పాడు.

కారు దూర ప్రయాణం చేస్తోంది. డాక్టర్ రాజారావే నడుపుతున్నాడు కారుని.

వెనుక సీట్లో తన ప్రక్కనే కూర్చున్న సుగుణ కేసి చూసి, గొంతు సవరించుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి, మరణ శిక్ష విధించ బోయే ముందు జడ్జి గొంతు సవరించుకున్నట్టుగా.

"సుగుణా! నీకి విచారకరమైన విషయం చెప్పాలంటేనే మాకు నోరు రావడం లేదు!"

సుగుణ అనుమానంగా చూసింది. "విషాద వార్తా? ఏమి టండీ అది?"

"మీ నాన్నగారు చనిపోయారు."

"ఆఁ!" అంటూ శోకించింది ఆమె, కొద్దిసేపటికి వ్యానిటీ బ్యాగ్‌లోంచి జేబు గుడ్డ తీసి కళ్ళూ, ముక్కూ తుడుచుకుంది.

"అమ్మ పోయి చాలకాలం అయింది. ఉన్న నాన్న గూడ నన్ను ఈ ప్రపంచంలో ఒంటరి దాన్ని చేసిపోయారు." అంది మళ్ళీ.

"అలా అనకమ్మా! మేం అందరం ఉండగా నీవు ఒంటరి

దానివి ఎలా అవుతావ్! నీ పెదనాన్నను నేను, మీపిన్ని, మీ అత్తయ్య, ఇంత మందిమి లేమూ నిన్ను కంటికి రెప్పలా కాపాడుకోవటానికి.'' డాక్టర్ రాజారావు గూడా ఆమెను ఓదార్చాడు.

''అయితే నాన్నగారు కన్నుమూసిన మహల్ లో ఎవరూ నివసించటం లేదా?'' సుగుణ అడిగింది.

''కళ్యాణరావు అనే పనివాడ్ని ఆ ''మహల్'' కి కాపలా ఉంచాము, ముందు ఆ అడవి ప్రాంతంలో, భయం గొలిపే మహల్‌లో పనిచేయుటానికి ఎవరూ ముందుకు రాలేదు. చివరకు ఎలాగో వెతికి వెతికి ఈ మొండిఘటాన్ని పట్టుకొచ్చాం''

''ఇంతకీ నాన్నకు సుస్తీ ఏమిటి డాక్టర్?''

''సెరిబ్రల్ హెమరేజి! సామాన్యంగా ఆ జబ్బు వచ్చిన వారు నాలుగైదు రోజుల్లోనే 'హరీ' అంటారు. కాని నా వైద్యం వల్లనే అతడు అన్నాళ్ళు బెడ్‌లో ఉండగలిగాడు.''

''అతడు చనిపోయి వారం రోజులయింది. నీకోసం కబురు పెట్టి రెండురోజులు శవాన్ని అలాగే ఉంచాం. ఆ తర్వాత దుర్గంధం రావటంతో శవాన్ని సంస్కారం చేయించక తప్ప లేదు.''

''ఇక చెప్పకండి! నాకు దు:ఖం ఆగటం లేదు!'' అంటూ సుగుణ మౌనంగా దు:ఖించసాగింది.

అందరూ నిస్సహాయంగా ఆమెను చూస్తుండిపోయారు.

3

కారు వేగంగా పోతున్నది. ఆకాశంలో నల్లని మేఘాలు కమ్ముకుంటున్నయ్. దోవకు రెండు ప్రక్కలా చెట్లు, జుట్టు విరగ బోసుకుని చిందులు త్రొక్కే దయ్యాలకు మల్లే, గాలికి ఊగిపోతున్నయ్.

"ఏమిటో! ఈయన ఈ అడవి ప్రదేశంలో ఎస్టేట్ కట్టాడు, బూడిదలో పోసిన పన్నీరు లాగ." రాజారావు రోడ్డు కిరు ప్రక్కలా ఉన్న ఖాళీ మైదానాల వంక చూస్తూ, విచారంగా అన్నాడు.

"ఇరవయ్ సంవత్సరాల క్రితం ఇక్కడ నౌకాస్థావరం స్థాపించటానికి ప్రభుత్వం నిశ్చయించింది. అప్పుడే శివరాం ప్రసాద్ ఇక్కడ బీళ్ళన్నిటినీ కొనేశాడు చవకగా. తర్వాత ప్రభుత్వ నిర్ణయం మారిపోయి, ఆ స్థావరాన్ని మరో రాష్ట్రానికి తర లించారు. మీ నాన్న కొన్న భూముల్ని ఊరికే ఇస్తానన్నా తీసుకునే నాథుడు లేకపోయాడు." కృష్ణమూర్తి ఆ ఎస్టేట్ గురించి వివరించాడు.

"నౌకా స్థావరంగనుక ఇక్కడ నిర్మించి ఉంటే ఈ ప్రదేశం అంతా జనంతో కిటకిటలాడిపోతూ, సిటీ అయిపోయి బాగా అభివృద్ధి అయి ఉండేది! అవునా?" నిరంజనరావు అడిగాడు.

"కరెక్ట్" అన్నాడు లాయర్ కృష్ణమూర్తి.

"జీవితంలో ప్రతి వ్యక్తి ఎన్నో గొప్ప కార్యాలు చేయా లనుకుంటాడు. కాని దైవనిర్ణయం మానవ సంకల్పానికి వ్యతి రేకంగా ఉన్నప్పుడు ఎటువంటి వాడైనా తలవంచక తప్పదు." డాక్టర్ రాజారావు నింపాదిగా చెప్పాడు.

"మీరు వేదాంతిగా రాణించేవారు బాగా, ఈ వైద్యవృత్తి లో కన్నా!" నిరంజనరావు ఛలోక్తి విసిరాడు.

కారు ట్రంక్ రోడ్డు వదలి మట్టి రోడ్డు మీదకు మలుపు తిరిగింది. సూర్యుడు పశ్చిమానికి దిగుతున్నాడు, కారు మబ్బుల్లోంచి బయటపడి.

మట్టిరోడ్డు మీద గతుకుల్లో కారు పోతున్నది కుదుపు

లతో. కారులోని వ్యక్తులు, బొమ్మలమ్మేవాడి తోపుడు చక్రాల బండిలో బొమ్మలు ఊగులాడినట్టుగా, కారులో క్రిందా మీదా పడుతున్నారు.

మరో రెండు గంటలు ప్రయాణించిన తర్వాత చెట్ల గుంపు మధ్యలోని మైదానంలోకి కారు మరో మలుపు తిరిగి, పెద్ద భవంతి ముందు ఆగింది.

నిరంజనరావు కారులోంచి దిగుతూనే పరిసరాల్ని చూశాడు. అక్కడ రెండు భవంతులున్నయ్ ఎదురెదురుగా. ఒకటి తెల్లరంగులో ఉంటే మరో భవనం, గోధుమరంగు వెల్లవేయబడి ఉంది. రెంటి మధ్యా వంద గజాలదూరం, మాత్రమే ఉంటుంది. గోధుమ రంగు భవంతి ప్రొద్దు వాలుతున్న సూర్యుని కిరణాలు వెలుగులో వింతగా కనుపించింది.

సుగుణ కారు దిగి గోధుమరంగు భవంతి వేపు చూస్తూ ఒక క్షణం నిలబడిపోయింది.

"అదేనమ్మా మహల్!. మీనాన్న అంతిమ క్షణాలు గడిపిన భవనం." డాక్టర్ రాజారావు చిన్నగా అన్నాడు. అతడి మాటల్లో ఏదో అపహాస్యం గోచరించింది.

'మహల్' రెండంతస్తుల భవంతి. పురాతన వాస్తు శాస్త్రప్రకారం కట్టబడినది. ఈ నవీనయుగంలో దాని మోడల్ చూస్తేనే అది అనేక సంవత్సరాల క్రితం కట్టబడిం దని తెలుస్తోంది.

"ఇంట్లో అందరూ చచ్చారా ఏం? ఎవరూ కనబడ రేమ్రా?" అంటూ రాజారావు పొలికేక పెట్టాడు.

తెల్లరంగు భవంతిలోంచి ఒక నడివయసు స్త్రీ తొంగి చూసింది కిటికీ గుండా. మరుక్షణంలోనే మాయమయింది.

కృష్ణమూర్తి కారుని రివర్స్ చేసి షెడ్‌లో పెట్టాడు.

అప్పటివరకూ అందరూ వరండాలోనే నిలబడి ఉన్నారు. భవంతి తలుపులు తెరుచుకోనే లేదు.

సుగుణకు మరోసారి దుఃఖం పొర్లుకు వచ్చింది. దగ్గరకు వచ్చిన లాయర్ కృష్ణమూర్తి భుజాన్ని ఆనుకుని నిలబడింది, పడిపోతానేమో అనిపించి.

"ఆ ఇల్లంతా దయ్యాల కొంపలా, భయంకర నిశ్శబ్దంతో ఉంది. ఈ రాత్రికి నీవూ మాతోబాటే ఈ ఇంట్లోనే ఉండమ్మా!" రాజారావు సానుభూతిగా అన్నాడు.

"చాల్లేవయ్యా! ఆ అమ్మాయి అసలే విచారంలో ఉంటే ఆమెను ఒంటరిగా, ఆమె చనిపోయిన తండ్రి భవంతిలో ఉండమంటావా?" కృష్ణమూర్తి కసురుకున్నాడు.

"నా గురించి మీరు వాదులాడుకోకండి!" అంది సుగుణ కళ్ళుతుడుచుకుంటూ. "అన్నట్టు లాయరుగారూ, మీరు నాన్నగారి మరణం తర్వాత వారం రోజులు ఒంటరిగా ఆ మహల్ లో బస చేశారని విన్నాను. ఎలా ఉండగలిగారబ్బా!"

"అదంతా తర్వాత తీరిగ్గా మాట్లాడుకోవచ్చు!" కృష్ణమూర్తి చిన్నగా నవ్వాడు.

"లోపలకు పోదాం రండి! రాత్రంతా ఇక్కడే నిలబడి మహల్ గురించే చర్చించేలా ఉన్నారే!" రాజారావు పెద్దగా అరిచాడు.

"లాయరుగారూ! ఒకసారి 'మహల్' లోపలకు వెళ్ళి వద్దామా? సుగుణ అడిగింది.

"ఇప్పుడా! వద్దు! తర్వాత చూడవచ్చులే!" కృష్ణమూర్తి అభ్యంతరం తెలిపాడు.

"దానిదేముంది! చూడదలుచుకుంటే ఇప్పుడే చూడవచ్చు! కాని లోపల లైట్లు లేవు. ఇక్కడికి వచ్చే లైన్లు తెగిపోయాయిట.

రెండు రోజుల క్రితం గాలి వానకు. ఇంకా స్థంభాలు నిలబెట్టి వైర్స్ సరిచెయ్యలేదు. అయినా ఏం? లోపల లాంతర్లున్నాయి. చూద్దాం పదండి. తర్వాత మన 'భవంతి'లోకి వెళ్ళి వెడి నీళ్ళ స్నానం చేసి, భోజనం చేయొచ్చు." డాక్టర్ రాజారావు మహల్ వేపుగా నడిచాడు.

4

ఒక బిల్డింగ్ పేరు మహల్ వేరొక దాని పేరు 'భవంతి' పేర్లు బాగా కుదిరినయ్ అనుకున్నాడు. నిరంజనరావు.

సింహద్వారం దగ్గర రాజారావు ఆగిపోయాడు. ద్వారానికి వేసి ఉన్న పెద్ద తాళం వంక చూస్తూ. "దీని తాళం చెవులు మీ దగ్గరే ఉన్నయ్ కదండీ!" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి వంక చూస్తూ.

సుగుణ ముగ్గురి ముఖాల వంకా చూస్తూ నిలబడిఉంది. కృష్ణమూర్తి కోపంతో పెదవి కొరుక్కుని, తప్పదనుకు జేబు లోంచి తాళం చెవి తీసి, తాళం తీశాడు.

రాజారావు గడియతీసి, తలుపు నెట్టుకుని లోపలకు ప్రవేశించాడు. మిగతా వ్యక్తులు గూడ అతడ్ని అనుసరించారు.

నిర్మానుష్యంగా, నిశ్శబ్దంగా ఉన్న ఆ భవంతిని చూస్తూంటే అది మనుష్యులు నివసించిన భవంతిలాగా అనిపించలేదు సుగుణకు. అదొక పెద్ద సమాధిలాగా, ఫారోస్ నిర్మించుకొనే 'పిరమిడ్'లా తోచింది.

భవంతిలోని ఫర్నిచర్ మీదా, పటాల మీదా దుమ్ము పేరుకుని ఉంది. గోడల మూలల్లో బూజు బాగా అల్లుకుని ఉంది.

"డాక్టర్ గారూ! ఇల్లంతా ఇలా పాడుపడిపోయిందేమిటి? దీన్ని శుభ్రంచేసినవాలే లేరా? నౌకర్లంతా ఏమయ్యారు ?"

సుగుణ దగ్గుతూ అంది.

"మీనాన్నగార్కి చివరి రోజుల్లో వింత వింత కోర్కెలు కలిగినాయ్!" రాజారావు భుజాలు ఎగరేశాడు." అయినా అదంతా ఇక్కడెందుకు? లోపలకు పోయాక మాట్లాడు కుందాం!"

నిరంజనరావు, రాజారావు వంకే చూస్తూ ఉండిపోయాడు. క్షణక్షణానికి అతడిలో కలిగే మార్పుల్ని గమనిస్తున్నాడు.

గది గదికీ తిరుగుతూ సుగుణ, తన తండ్రి మరణించిన బెడ్‌రూమ్‌దగ్గర ఆగిపోయింది.

దుమ్ముపేరుకుని కారురావడంవలన ఆమెకు తెరలు తెరలుగా దగ్గు వచ్చింది. గదిలోపల కొయ్య బీరువాపై ఉన్న ఆమె తల్లి ఫోటో కనుపించింది. ఆమె గబగబ అడుగులు వేసుకుంటూవెళ్ళి ఆ ఫోటోని అందుకుంది.

ఈ పటం లోపల గదుల్లో ఉండేది. ఆఖరి రోజుల్లో దీన్ని అడిగి తెప్పించుకుని ఇక్కడ ఎదురుగా తనకు కనపడేలా ఉంచమన్నాడు. మీనాన్న!" రాజారావు వివరించి చెప్పాడు.

ఫోటో చుట్టూ నగిషీ చెక్కబడిన ఖరీదైన ఫ్రేమ్ ఉంది. ఫోటో చాలా పాతబడిపోయి, మూలల్లో తెల్లటి మరకలు పేరుకుంటున్నాయ్. అందులో ప్రాయంలో ఉన్న అమ్మాయి ఫోటో ఇంకా అందంగానే కనిపిస్తోంది.

సుగుణ ఆఫోటోని గుండెలకదుముకుంది. "ఈ ఫోటో ఇంకా ఇక్కడెందుకు? నా గదిలోనే ఉంచుతాను!" అంటూ దాన్ని చంకలో పెట్టుకుని వెనక్కు తిరిగింది.

అందరూ బయటకు వచ్చేశాక కృష్ణమూర్తి సింహద్వారం మూసివేసి గడియపెట్టి తాళం వేశాడు మళ్ళీ.

'భవంతి' ద్వారం తెరుచుకొని ఉంది. కిటికీలోంచి

పెట్రొమాక్సు లైట్ల వెలుగు బయటకు చిమ్ముతోంది.

డాక్టర్ రాజారావు సుగుణచేతిని తనచేతులోనికితీసుకొని ఆమెప్రక్కనే నడుస్తున్నాడు.

నిరంజనరావు, కృష్ణమూర్తి ప్రక్కకు వచ్చాడు. "ఈ ఇంట్లో నీవు అనుమానించేదేమిటో నాకు బోధపడ్డంలేదు. అంతా సవ్యంగానే తోస్తున్నదే!"

"ఇప్పుడేం మాటాడకు!" అని ఒక్కనిమిషం ఆగి "ఈ ఇంట్లో ప్రతి కదలికనూ, ప్రతి వస్తువునూ నేను అనుమానిస్తున్నాను. రాత్రికి అందరూ నిద్రపోయాక మాటాడుకుందాం వీలుంటే! రాత్రికి చాలా జాగ్రత్తగా మసులుకో, ఎందుకయినామంచిది!"

"జాగ్రత్తగా మసలాలా?"

"నిన్నెవరన్నా హత్య చేస్తారేమో అన్నంత జాగ్రత్తగా మసలుకో. రేపటిలోగా ఒక హత్యతప్పక జరగొచ్చునని నా అంచెనా!"

5

అందరూస్నానాలు ముగించి, భోజనాల ముందు కూర్చున్నప్పుడు వర్షం ప్రారంభమైంది. హోరుగాలి, కుండపోతగా వాన, అక్కడి వాతావరణాన్ని మరింత గగుర్పాటు కలిగించేదిలా మార్చివేసింది.

నిరంజనరావు భోజనంచేస్తూ అక్కడున్న ఫర్నిచర్ని పరిశీలించాడు. ఆ బంగళాకు మల్లేనే ఫర్నిచర్ అంతా పురాతన కాలంనాటిది. ఆ ఇంట్లోని ఫర్నిచర్ అంతా మ్యూజియంలో ఉంచదగినదిలా కనుపించింది.

డైనింగ్హాలు చాలా పెద్దది. రోజ్వుడ్తో చేసిన డైనింగ్ టేబుల్మీద ఇరవయిమంది తేలికగా విందు

భోంచేయువచ్చు. లతలూ, పుష్పాలు నగిషీ చెక్కబడిన కుర్చీలు బరువుగా, అందంగా ఉన్నయ్.

సుగుణ లోపలకురాంగానే ఆమెను లోపలకు ఆహ్వానించి, ఆమెను కౌగలించుకొని ఆదరించినవ్యక్తి డాక్టర్ రాజారావు భార్య కాంతం. రాజారావు ఎంతలావుగా ఉన్నాడో, కాంతం అంత సన్నగా ఉంది.

సుగుణ విజయవాడలోని కాలేజీ హాస్టల్‌లోనే ఉండి పోవటం మూలాన్న, ఆమెకు వీరందరితోనూ అట్టే పరిచయంలేదు. ఎవరో కొత్త కుటుంబంలోనికి వచ్చినట్టుగా చుట్టాలమధ్య మసలుకొనే విధంగా బాధపడటం గమనించాడు నిరంజనరావు.

"అప్పుడే ఏమంత తొందరని. ఆ ఇంట్లోకి వెళ్ళమ్మా రేపుదయం తీరిగ్గా చూడొచ్చుగదా? అసలే ఈ దుర్వార్త విని నీవు తల్లడిల్లి పోతున్నావ్!" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"కళ్యాణీ! ఎక్కడున్నావ్! కారులో అమ్మాయి పెట్టె బెడ్డింగ్ అవీ ఉన్నయ్. తెచ్చి లోపలపెట్టు!" అని అరిచాడు రాజారావు.

పొడుగ్గా, ఎర్రగాఉన్న ఆరడుగుల వ్యక్తి అక్కడకు వచ్చాడు. అతడు నిర్లక్ష్యంగా రాజారావు వంక చూశాడు. తరువాత సుగుణవంక ఒకసారి చూసి, కారు షెడ్‌వైపుగా వెళ్ళి పోయాడు.

"ఎవరితడు?" సుగుణ అడిగింది.

"శివరాం మరణంతో ఇంట్లోని నౌకర్లంతా పని మాను కున్నారు. ఈ భవంతిలో దయ్యాలున్నాయనే వదంతి బయలు దేరి, వారు అంతాఎక్కడి వాళ్ళక్కడ సర్దుకున్నారు. వీడు కొత్త వాడు. జీతం ఎక్కువిస్తానని ఆశపెడితే వచ్చాడు." రాజారావు

ఏదో ఘనకార్యం చేసినవాడిలా పోజుపెట్టి వివరించాడు.

రెండు చేతుల్లో పెట్టె బెడ్డింగ్ మోసుకుంటూ కళ్యాణ రావు వచ్చాడు. "వీటినెక్కడ పెట్టమంటారు?" అని అడిగాడు కర్కశంగా. అతడి మాటల్లో అహంభావం చూస్తుంటే, తనే ఆ ఇంటి యజమాని అనుకుంటున్నట్లుగా ఉంది.

"పైన అమ్మాయి గదిలో పెట్టు! రా అమ్మా! నీ గది చూపిస్తాను." అంటూ కళ్యాణరావు వెనుకనే రాజారావు, సుగు ణను నడిపించుకు వెళ్ళాడు మేడమీదికి.

కొద్ది సేపట్లో డాక్టర్ రాజారావు క్రిందికి వచ్చాడు. "కళ్యాణరావుని చూస్తుంటే కొత్తవాళ్ళు కొద్దిగా భయపడడం కద్దు. మనిషి పైకి దురుసు స్వభావం కలవాడిలా కనుపిస్తాడు. కాని మనసు బహు దొడ్డది. పైకి రండి సార్! మీ గదులు చూపుతాను. డ్రెస్ మార్చుకొని భోజనాలకు రడీ అవండి!"

వంపుగా, మెలిదిరిగి ఉన్నమెట్లమీదుగా ముగ్గురూ పైకి వెళ్ళారు. ఇత్తడి గొట్టంతో చేయబడిన రెయిలింగ్ మెట్లకు ఒక ప్రక్కగా ఉంది.

"ముందు అర్జెంటుగా స్నానంచేయాలి! కారుప్రయాణం గదా! ఒళ్ళంతా దుమ్ముపేరుకుని ఉంది."

టార్చిలైట్ పట్టుకొని డాక్టర్ రాజారావు వారిద్దరికీ బాత్‌రూమ్‌చూపించాడు. చలిగాలిలో వేడినీళ్ళ స్నానం చేసేసరికి ప్రాణానికి హాయి అనిపించింది నిరంజనరావుకి కృష్ణమూర్తికి, స్నానం చేసేక వారు క్రిందికి దిగుతుండగా "ఇదే సుగుణ గది" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి. నిరంజనరావు తలుపు నెట్టుకుని లోప లికు వెళ్ళాడు. గదిలో సుగుణలేదు. బహుశా స్నానానికి వెళ్ళిందే మో అనుకున్నారు. సుగుణ గది కిటికీలోంచి పడమటి దిక్కున దిగజారుతున్న సూర్యుడు ఎర్రబారుతూ మనోహరంగా కను

పించాడు.

వారిద్దరికి వేరు వేరుగా ప్రక్కగదులు కేటాయించబడి నయ్. వారి గదులకు ఎదురు వరుసలోనే ఒక గది సుగుణ కివ్వబడింది.

"లాయర్ కృష్ణమూర్తిగారికీ సుగుణకూ ఈ ఇద్దరి అతిథులకోసమే ఈ గదులు ఏర్పాటు చేశాం. మీరు వస్తారని తెలీదుగదా ! అయినా ఫర్వాలేదు. ఇంత పెద్ద బంగళాలో అదనంగా మరో అతిథికి బస ఏర్పాటు చేయడం ఎంతసేపు? రాజారావు చిన్న లెక్చరిచ్చాడు." నిరంజనరావు వంక చూస్తూ. "లాయరుగారికి స్నేహితుడనే గదూ చెప్పింది?"

"అవును! ఒక్కసారికాదు! రెండుసార్లు చెప్పారు లాయరు గారు. మీకు జ్ఞాపకం లేదేమో!" నిరంజనరావు అక్కసుగా అన్నాడు.

"మీరు భలేవారే! ఎన్నిసార్లు చెప్పారో నేను లెక్కవేస్తూ కూర్చోవటంతప్ప నాకు మరేం పని లేదనుకున్నారా?', నవ్వాడు రాజారావు.

స్నానం చేసి వచ్చిన నిరంజనరావు తన బ్రాండ్‌సూట్‌కేసు తెరిచి, చారల పైజమా, ఓపెన్‌షర్టు తీసి తొడుక్కున్నాడు.

సూట్‌కేస్‌లో నైట్‌డ్రెస్ క్రిందుగా ఉన్న రివాల్వర్, గుడ్డలుతీయడంతో పైకి కనుపిస్తోంది. అత్రుతంగా, విచిత్రంగా రాజారావు రివాల్వరు వంక చూశాడు.

"మీరు రివాలవర్‌ని ఎప్పుడూ వెంటతెచ్చుకుంటారా?"

"ఎప్పుడూ వెంట ఉండాల్సిందే!" ప్రతిమాటా ఒత్తి పలికాడు నిరంజనరావు.

"మీ స్నేహితుడి స్నానం పూర్తయిందేమో! క్రిందకు పోదాంరండి! కృష్ణమూర్తి ఎలాగయినా మొండిఘటం! వారం

రోజులపాటు 'మహల్'లో తలుపువేసుకొని లోపలే ఉండిపో యాడు. మమ్మల్నెవరూ రానివ్వలేదుగూడా." ఏదో రహస్యం చెప్పేవాడిలా అన్నాడు రాజారావ్.

"ఎందుకని?" కుతూహలంగా అడిగాడు నిరంజనరావు.

"ఫూకాంతం మహా రుచికరంగా చేసింది వంటలు. వెళ్ళి భోజనంచేస్తూ కబుర్లు చెప్పుకుందాం!" అంటూ కుర్చీలోంచి లేచి నిలబడ్డాడు రాజారావు.

భారంగా అడుగులు వేసుకుంటూ రాజారావు గబగబ మెట్లుదిగి వెళ్ళిపోయాడు. నిరంజనరావు నింపాదిగా నడుస్తూ ఆగది తలుపుల్ని పరీక్షించాడు.

ఆ తలుపులకు లోపలగానీ బయటివేపుగానీ గడియలు లేకపోవటాన్ని ఆశ్చర్యంగా పరికించాడు. అంతకు మునుపున్న గడియల్ని ఊడబెరికినట్లుగా, మర మేకులు ఊడబీకిన కంతలు కనబడుతున్నాయ్.

రాజారావు పూర్తిగా మెట్లుదిగినట్లు రూఢిచేసుకుని, తనుపులు మూసేశాడు, నిరంజనరావు. తలుపులకు అడ్డంగా కుర్చీని అడ్డంపెట్టాడు.

ఆతర్వాత బెడ్ క్రిందా, డ్రాయర్లలోనూ, ఫర్నిచర్ అడుగు భాగంలోనూ, నేలమీద పరిచిఉన్న తివాసీ క్రిందా, వెదికాడు. దేనికోసమో.

అతడికి ఏమీ కనబడకపోవటంతో నిరుత్సాహం కలిగింది. విసుగ్గా కిటికీవద్దకు నడిచాడు. కారుమబ్బులా దట్టంగావున్న చెట్లగుంపులూ మినహా మరేం కనిపించలేదు. తను నిలబడి వున్న భవంతికి ఎదురుగా భూత్ బంగళాను జ్ఞప్తికితెస్తూ 'మహల్' కనుపిస్తున్నది.

తలుపులకున్న గడియలు తన రాకను గ్రహించి, అప్పటి

కప్పుడే ఊడబెరికినట్లున్నారు. తాము కారులోంచి దిగంగానే రాజారావు కేకవిని కిటికీలోంచి తల బయటకుపెట్టి కాంతం వచ్చిన అతిదులు ఇద్దరు కాదు ముగ్గురు అని గ్రహించి, తలుపు తెరిచేలోపల ఈ గది గడియ ఊడబెరికించి ఉంటుంది. తన గదివలెనే. కృష్ణమూర్తి గదికీ సుగుణ గదికీగూడ తలుపుల గడియలు ఊడబీకారా?

కుర్చీని యధాస్థానంలోకి మార్చి తలుపు తెరుచుకొని క్రిందకు వెళ్ళాడు నిరంజనరావు. అప్పటికే డైనింగ్ టేబుల్ ముందు రాజారావు, కృష్ణమూర్తి కూర్చుని ఉన్నారు.

"రా అమ్మా రా! ఏమే కాంతం! మా అత్తమ్మకు గూడా చెప్పావా, మన సుగుణ వచ్చిందని! పాపం! ఆపిచ్చిదానికి గూడా సుగుణఅంటే ఎంతప్రేమో చెప్పలేం!"

సుగుణవచ్చి కూర్చున్నాక, కాంతం వంటకాలన్నీ టేబుల్ మీదసర్ది తను గూడ ఆమెప్రక్కన కూర్చుంది.

"ఏం? పాపం, మీ అక్కగారికి పిచ్చా?" నిరంజనరావు జోక్యం కలుగజేసుకొంటూ అడిగాడు.

"జరిగిందేమిటంటే, ఆమెగూడా సుగుణ ఈడుదే కుమార్తె ఉండేది. ఆమెపేరు సుజాత, ఏడాదిక్రితం కారు ప్రమాదంలో మరణించింది. అప్పట్నుంచి మాఅక్క సుందరమ్మకు మతి చలించింది. తన కుమార్తె చనిపోలేదనీ, హాస్టల్లో ఉంటోందనీ కనబడిన వారికల్లా చెబుతుంది. మతి భ్రమించింది. అంతేగానీ పిచ్చిగా కనబడ్డవాళ్ళని కొరకటం రక్కటం చేయదు."

"పాపం! మంచివాళ్ళకే కష్టాలన్నీ వస్తాయి." సానుభూతిగా అంది సుగుణ. ఆమె గొంతులో కొదిగా మార్పు విన వచ్చింది. అయినా ఎవరూ గమనించలేదు మార్పుని.

"కళ్యాణ రావుని చూస్తుంటే అతడికిగూడా అదోరకం ఉన్మాదం ఉన్నదనిపిస్తుంది గదూ?" కృష్ణమూర్తి అడిగాడు.

"అతడా? అలాగే కనిపిస్తాడు. వయసులో వేడిపాలు ఎక్కువ. అయితేనేం, పనిలోమటుకు పదిమందిపెట్టు."

నిరంజనరావు సుగుణ ముఖంలోకి చూశాడు. ఆమె నీలిరంగు రూబీ వాయిల్ చీర, నల్లరంగు వెల్వెట్ జాకెట్ తొడుక్కుంది. మెడలో లాకెట్ గొలుసు రొమ్ములమీద పడుకునిఉంది, ఆ ప్రయాణపు బడలికనుంచీ, తండ్రిమరణం దుర్వార్తనుంచీ కొద్దిగా తేరుకుంది గాబోలు, ఆమెముఖం అందంగా, కళ్ళు కాంతివంతంగా ఉన్నాయ్.

కేవలం డ్రెస్ మార్చినంతమాత్రానే, ఆడవాళ్ళ సోయగాలుగూడా మారిపోతయ్ అనుకున్నాడు. సాయంత్రం చూసిన సుగుణకూ ఈ సుగుణకూ ఎంతభేదం! ఏడ్చినందువల్ల ఆమె కళ్ళలో ఎర్రజీరలు మాత్రం ఇంకా కనుపిస్తూనే ఉన్నయ్. ఆ ఒక్కపోలిక మినహా, ఈమె మరో కొత్త సుగుణగా, వేడినీటి స్నానంచేసి, శ్రమనుంచి రిలీఫ్ పొందిన, నిత్యనూతన యువతిగా కనుపించింది.

"వానవచ్చిందంటేసరి నాకు జలుబుచేసి గొంతు పట్టేస్తుంది." అన్నది సుగుణ, ముక్కు ఎగబీలుస్తూ.

"మిరియాల చారుత్రాగి, తేలిగ్గా తిని పడుకో! తెల్లారేసరికి జలుబు అదే సర్దుకుంటుంది." రాజారావు సలహా ఇచ్చాడు. ఇంగ్లీషు వైద్యంచేసే డాక్టరు కషాయం గురించి మాట్లాడడం వింతగా తోచింది, మిత్రులిద్దరికీ.

"తేలిగ్గా తినటమా? రైలు ప్రమాదంలో రెండురోజుల నుంచి సరైన తిండిలేదు. మనుష్యుల్నే తినేసేటంత ఆకలిగా ఉంది." సుగుణ నవ్వుతూ అంది.

''అయితే కడుపునిండా తినేసేయ్. రేపుదయం నీకు ఫస్టుక్లాసయిన మందిస్తాను జలుబుకు.''

6

భోజనంలోని వంటకాలు అంత రుచికరంగా లేవు. రాజారావు మాటలే కడుపునిండేలా ఉన్నాయి. కూరలో ఉప్పు ఎక్కువయింది. సాంబారులో కారం ఎక్కువ. చారు కషాయం లాగుంది.

భోజనాలు పూర్తయి పైకి వెళ్ళేటప్పుడు. కృష్ణమూర్తి సుగుణను చాటుగా అడిగాడు, ''ఏమ్మా! అంతా సవ్యంగానే ఉందికదా? నీకేం ఇబ్బంది కలగలేదుకదూ?''

''అలాంటిదేమీ లేదండీ! కానీ నాకే మనసంతా గందరగోళంగా ఉంది. దేన్నిచూసినా బెరుకుగా ఉంటోంది. అసలు నేను రాకున్నా బాగుండేది. అనిపిస్తున్నది.''

''కానీ ఇది తప్పనిసరైపోయింది. ఈ భవంతిని కాదని 'మహల్'లో బస చేయలేం. ఈ చుట్టుపట్ల పదిమైళ్ళ వరకూ హోటల్ అనేది లేదు. బస చేయటానికి.''

''అది నిజమేలెండి! గుడ్‌నైట్!'' అంటూ సుగుణ తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది. తలుపులు దగ్గరగావేసి బెడ్‌మీద వాలిపోయింది.

ముందు ప్రక్కహాల్లో కృష్ణమూర్తి నిరంజనరావు, రాజారావు సోఫాలో కూర్చున్నారు ఏదో విషయాలు మాటాడుకుంటూ.

వరండాలో ఎవరివో అడుగులు, దడాబడా నడుస్తున్న వ్యక్తి అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది.

స్నేహితులిద్దరూ తల ప్రక్కకి త్రిప్పి చూసేసరికి తలుపు నెట్టుకుని ఆజాను బాహువులయిన కళ్యాణరావు లోపలకు

వచ్చాడు.

"ఇంత ప్రొద్దుపోయేదాక ఎక్కడ తిరుగుతున్నావ్! వెళ్ళి అన్నంతినుǃ" రాజారావు కోప్పడ్డాడు.

"మీకంటే ముందరే తినేశాను ఎప్పుడో!" అతి నిర్ల క్ష్యంగా, దూకుడుకా జవాబిచ్చాడు కళ్యాణరావ్.

"అయితే ఇంతసేపు ఎక్కడ అఘోరిస్తున్నావ్?"

"వాన వస్తోందికదా! కట్టెలు తడిసిపోతాయని, వాటిని లోపలకు జేరవేస్తున్నాను ఇంతసేపు!"

"ఏడవలేక పోయావ్! అన్నట్టు మీరెవరన్నా మందేసు కుంటారా? నాకు అదిలేందే నిద్రరాదు." రాజారావు ఇద్దరి ముఖాల వంకా చూశాడు.

కళ్యాణరావు బీరువా తెరిచి అందులోంచి బ్రాంది సీసా, గ్లాసులూ బల్ల మీద వాళ్ళమధ్యగా ఉంచాడు.

రాజారావు గ్లాసుల్లోకి బ్రాందీని వంచి, తలా ఒకగ్లాసు అందించాడు.

కళ్యాణరావుగూడ, తనో గ్లాసు అందుకుని, దాని నిండా బ్రాందీ వంచుకుని గడగడ త్రాగేశాడు.

పనిచేసే నౌకరు అంత స్వతంత్రతంగా యజమాని ముందు నుంచి డ్రింక్ లాక్కుని త్రాగడం, నిరంజనరావుకి ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

"ఒక గ్లాసుతోనే ఆపేశారేం? ఇంకో పెగ్ తగిలించండి! వానలో వెచ్చగా ఉంటుంది. ఛాన్స్ పోతే మళ్ళారాదు!" అంటూ రాజారావు హుషారుగా పలికాడు.

నిరంజనరావు కళ్ళతోనే సైగ చేశాడు కృష్ణమూర్తికి. వాళ్ళిద్దరూ మరో డోస్‌ని నిరాకరించారు.

"ఆడవాళ్ళంతా పడుకున్నట్టున్నారు! డాక్టర్ రాజారావ్

గారూ! మనం అసలు విషయాన్ని కొంతవరకైనా చర్చించటం మంచిది. నేను ఇక్కడకు వచ్చింది దివంగతులైన శివరాం ప్రసాద్ గారి ఆస్తిపాస్తుల్ని వారి వారసురాలికి, ఆయన గారి ఏకైక పుత్రిక సుగుణకు అప్పగించటానికి! అవునా?'' లాయర్ కృష్ణమూర్తి కోర్టులో వాదించే తీరులో అడిగాడు.

''అక్షరాలా అంతే!'' రాజారావు తలూపాడు.

''అతడికి అంతిమ ఘడియల వరకూ మీరే గదా అతడికి వైద్యం చేసింది. అతడి రోగం ఏమిటో చెప్పగలరా?''

''ఒకటి కాదు. పది ఉన్నాయి. హార్ట్ ఎటాక్, బ్లడ్ ప్రెషర్, ఇలాంటివే ఇంకెన్నో. చివరకు మాత్రం సెరిబ్రల్ హెమరేజ్, మెదడులో సంభవించే అతి ప్రమాదకరమయిన జబ్బుతో చనిపోయాడు.''

''కాని అతగాడిది సహజ మరణమే నని నాకు ఈ నాటికీ నమ్మ బుద్ధవటం లేదు. అతను హత్య చేయబడ్డాడని నా అనుమానం!''

''భలే! భలే! ఇది మరీ విడ్డూరంగా ఉంది. మీరు లాయర్లు కదూ! సాక్ష్యం లేనిదే నిజాన్ని గూడా నమ్మలేరు.'' రాజారావు, నిరంజనరావు కేసి చూశాడు.

''చూశారా! మీ స్నేహితుడు చివరకు నా మీదే హత్యానేరాన్ని మోపుతున్నాడు. ఇది విచిత్రంగా లేదూ? ఒరేయ్ కళ్యాణ్! మీ యజమానిని ఖూనీ కోరుగా తేలుస్తున్నారు.'' ఉన్మాదంగా పలికాడు రాజారావు.

''అది చాలా పొరబాటు సార్! మీరు చూస్తూ చూస్తూ ఈగను కూడా చంపలేరు. అంతేకాదు. మీరు హత్యచేశారంటే ఎవరూ నమ్మరు గూడాను.'' కళ్యాణరావు తన యజమానికి వంతపాడాడు.

"ఎవరన్నా నమ్మినా, నమ్మక పోయినా, శివరాం ప్రసాద్‌ని త్యం చేసేందుకు ఆస్కారం ఉందనే నేను గట్టిగా విశ్వసిస్తున్నాను. సరే ఆ విషయం అలా ఉంచండి. శివరాం ప్రసాద్ మరణించాడు, దైవ నిర్ణయం వల్ల గానీండి, మానవ సంకల్పం నుంచి అవనీండి! అయితే ఆతని వారసురాలు సుగుణ బ్రతికే ఉంది కదా?"

"సలక్షణంగా ఉంది. అందుకు సందేహమా?"

"ఆమెకు తన తండ్రి ఆస్తిపాస్తుల వివరాలేమైనా తెలుసునా? తెలియదనే నా అభిప్రాయం!" కృష్ణమూర్తి సాను భూతిగా అన్నాడు.

"అసలు మీరు గనుక శివరాం ప్రసాద్ ఆఖరి రోజుల్లో అతడి వద్దే ఉండి ఉంటే అతడెంత పిసినారిగా ప్రవర్తించాడో మీకందరికీ బాగా తెలిసివచ్చేది. అతగాడికి సాధ్యపడితే, తను సంపాదించిన బంగారాన్నంతా మోసుకపోయి ఉండేవాడే తన వెంట!" రాజారావు మరోగ్లాసు నింపుకొని త్రాగాడు.

"బంగారమా?" నిరంజనరావు నోరు తెరిచాడు.

"ఒట్టి బంగారం కాదు. అపరంజి బంగారం. కొన్ని లక్షలరూపాయల విలువజేసే బంగారం. చనిపోతూగూడా దాన్నేం చేసిందీ' ఎక్కడ దాచిందీ గూడా చెప్పనేలేదు. బహుశా ఆ రహస్యం చెప్పాలనే కుమార్త కోసం తహ తహ లాడి ఉంటాడు."

"ఇప్పుడీ సోదిఅంతా మాస్నేహితుడి కెందుకు చెప్పడం! మనం వాదనలో పడి అసలు విషయానికి దూరమవుతున్నాం!" కృష్ణమూర్తి అభ్యంతరం చెప్పాడు.

"సోదికాదండీ బాబూ! జరిగిన వాస్తవాన్ని ఆయనకు చెపనివ్వండి! చూశారా నిరంజనరావు గారూ! ప్రాణాలు పోయే

సమయంలోగూడా ఆయన, నాకూతురు వచ్చిందా?" అనే అడిగాడు కానీ, బంగారం ఎక్కడ దాచిందీ చెప్పనేలేదు. అంటే దానర్థం ఏమిటి? కుటుంబ సభ్యులమైన మాపైననే ఆయనకు నమ్మకం లేదన్నమాట!"

"ఒట్టి అనుమానం మనిషి అన్నమాట!"

"బాగా చెప్పారు. అతడు లాయర్ కృష్ణమూర్తిగారి సమక్షంలోనే నాతో అన్నాడు. ఏమని? తన దగ్గరున్న కాష్ నంతా బంగారంలోకి మార్చాననీ, దాన్ని ఎక్కడ దాచిందీ, తన ఆఖరి క్షణాల్లో తన కుమార్తెకు చెబుతాననీ చెప్పాడు."

"అలాగా?"

"కానీ దురదృష్టవశాత్తు అతడికుమార్తెను కలుసుకోలేకుండానే కన్నుమూశాడు. ఇందులో మేం చట్టవిరుద్ధంగా ప్రవర్తించేందుకు ఎక్కడైనా అవకాశం ఉందా మీరే చెప్పండి?', ప్రాదేయపూర్వకంగా అడిగాడు రాజారావు.

"లేదనుకోండి!,, నిరంజనరావు ఇంకేదో చెప్పబోయాడు.

"అందుకే నేను వారం రోజులు లోపల తలుపులు బిగించుకుని మరీ మహల్ అంతటా వెదికాను.,,

"మీకు లోపల బంగారం ఆచూకీ దొరికిందా?,,

"లేదు!,,

"దొరకలేదుకదా? ఇప్పుడు మిమ్మల్నెవరన్నా ఆరోపిస్తారు, లోపల మీకు బంగారం ఆచూకీ దొరకిందని! దానికి మీరేమంటారు?,,

"పచ్చి అబద్ధం అంటాను. అర్థం పర్థం లేని అనుమానం అంటాను." కృష్ణమూర్తి ఆవేశంగా అన్నాడు.

"మీరు వారం రోజులు తలుపులు మూసుకొని లోపల కూర్చున్నా బంగారం దొరకలేదు. అలాగే నేను మూడునెలలు

ట్రీట్‌మెంటు ఇచ్చినా పేషేంట్ మనకు దక్కలేదు. ఒప్పుకుంటారా? లేక, నేను కాకపోతే నా నౌకరు కళ్యాణ్ అయినా ఆయన్ను హత్య చేసే ఉంటాడంటారా? ఏరాకళ్యాన్ నీవేమైనా శివరాం ప్రసాద్‌ని చంపలేదు కదా?,, రాజారావు, కళ్యాణ్ కేసి చూసి అదోలా నవ్వాడు.

కళ్యాణరావు అప్పటిదాకా ఒకస్టూలు మీద అవాయకంగా చూస్తూ కూర్చున్నవాడల్లా లేచినిలబడ్డాడు. అతడి ముఖం కందగడ్డలా ఎర్రగా అయింది. ఆవేశంతో ఒప్పుతున్నాడు. ముందుకు వంగి టేబుల్ మీద బ్రాందీ సీసాను అందుకుని దాన్ని తలక్రిందులుగా పట్టుకుని డాక్టర్ రాజారావు కేసి విసిరాడు బలంగా.

రాజారావు సోఫాలోంచి క్రిందకు జారి నేలకు కరుచుకున్నాడు. తలతప్పిపోయి, గోడను కొట్టుకుని పగిలి పోయింది. సీసా పెంకులన్నీ హాల్లో చిందరవందరగా పడిపోయాయి.

నిరంజనరావు, కళ్యాన్‌ని అడ్డుకుందామని లేచాడుగాని అప్పటికే ఆలస్యమయి పోయింది.

"పందివెధవా? ఏమిటిరా నీవు చేసిన పని!,, అనికోపంగా అరిచాడు రాజారావు.

కళ్యాన్ మాట్లాడలేదు. కిటికీ దగ్గరకువెళ్ళి గోడకు ఆనుకుని నిలబడి గుడ్లప్పగించి చూస్తున్నాడు

నిరంజనరావు, ప్రమాదం వెంట్రుక వాసిలో తప్పిపోయినందుకు నిట్టూర్చాడు. అతడికి కళ్ళు మూతలు పడుతున్నాయ్ క్షణం క్రితం జరిగిన సంఘటన ఏదో పీడకలలో ఘట్టంలా అనిపించింది. నాటకంలో ఒక అంకంలా తోచింది. వీళ్ళు అసలు విషయాన్ని మభ్యపరచటానికి ఏదైనా నాటకం ఆడుతున్నా ఈ సంఘటన గూడా ముందుగా వేసుకున్న ప్రకారం జరిగిందేనా?

ఏలక్ష్యం కోసం వీళ్ళిలా నాటకమాడుతున్నారు.

కాకపోతే నౌకరు వెధవ యజమాని తలకు గురి చూసి బ్రాందీ సీసా విసరితే ఎవరైనా సహించి ఊరుకుంటారా?

"డాక్టర్‌గారూ! నాకు నిద్రవస్తూంది. ఇవాళిక పడుకుందాం కాకపోయినా ఇంకా మాట్లాడుకున్నకొద్దీ ఆవేశాలు పెరిగి మనుష్యుల్ని మనుష్యులు చంపుకునేలా గున్నారు. రేపు ఉదయం ప్రశాంతంగా చర్చిద్దాంలెండి, దాచిపెట్ట బడిన ధనం గురించి." నిరంజనరావు సోఫాలోంచిలేచాడు.

"సీసా పెంకులు తొక్కకుండా జాగ్రత్తగా వెళ్ళండి. రేపుదయానికి వాటిని శుభ్రం చేయిస్తాను." అన్నాడు రాజారావు.

తడబడే అడుగులతో మెట్లెక్కి పైఅంతస్థు చేరుకున్నారు కృష్ణమూర్తి, నిరంజనరావు! గుడ్‌నైట్. చెప్పుకుని ఎవరి రూంలోకి వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

'అందరూ పడుకున్న తర్వాత మాట్లాడు కుందాం!, అనుకున్న మిత్రులిద్దరు, ఆ విషయమే మరచిపోయి, బెడ్‌మీద వాలిపోయి ఒళ్ళెరక్కుండా నిద్రలో మునిగిపోయారు.

7

సూర్యరశ్మి మీదపడడంతో నిరంజనరావు మేలు కున్నాడు. ఒళ్ళు మరిచి అతిగా నిద్రపోయాడేమో, తల నొప్పిగాకూడా ఉంది. కళ్ళు నులుముకుంటూ తనుఎక్కడుండేది గుర్తుకు తెచ్చుకున్నాడు, గది అంతా కలియజూసి.

తను క్రితం రాత్రి విడిచిన ప్యాంటూ, కోటూ, షర్టు, హ్యాంగర్ మీద వ్రేలాడుతున్నాయ్, వేసినివి వేసినట్లుగా. చేతి నుంచి తీయడం మర్చిపోయిన వాచీవంక చూసుకున్నాడు. ఏడున్నర అవుతున్నది. లేచి కిటికీదగ్గరకు వెళ్ళి ఉదయించే

సూర్యుడికి నమస్కరించి సూర్యకాంతిని కళ్ళ కద్దుకున్నాడు.

వాన వెలిసినా ఇంకా వాతావరణం చల్లగానే ఉంది. తనకు గూడ ముక్కు దిబ్బడ వేసినట్టుగా ఉంది. రాత్రి వాన బాగా కురిసి ఉండాలి అనుకున్నాడు.

ఒళ్ళంతా బద్ధకంగా ఉంది. తిరిగివచ్చి బెడ్‌మీద పడుకుని దుప్పటి కొంతవరకూ కప్పుకున్నాడు. కళ్ళు మూసుకుని నిద్రపోవటానికి ప్రయత్నించాడు.

క్రిందనుంచి ఎవరివో అరుపులు వినబడినాయి. అందులో ఒక కంఠం కృష్ణమూర్తిదని గుర్తు పట్టాడు. ఆరుబయట నుంచి మాటలు వినబడుతున్నాయని గుర్తించి, ఒక్క వుదుటున బెడ్‌మీదనుంచి లేచాడు. నిరంజనరావు. కిటికీ దగ్గరకు వెళ్ళి, తలుపు తెరిచి క్రిందకు చూశాడు. అక్కడ ఎవరూ కనుపించలేదు అతడికి. స్లిప్పర్స్ తొడుక్కుని గబగబా క్రిందకు దిగి వెళ్ళాడు.

హాల్లో డాక్టర్ రాజారావు, కాంతం చేత క్రితం రాత్రి పగిలిపోయిన సీసా పెంకుల్ని జాగ్రత్తగా ఊడిపించుతున్నాడు.

"ఏమిటండీ ఆగలాటా?" నిరంజనరావు అడిగాడు.

"తెలీదండీ! ఆరుబయట లాయరుగారు మా కళ్యాణ్‌తో ఏదో మాట్లాడు తున్నట్టున్నాడు! నేను ఈ పెంకుల్ని ఏరి వేయించటంలో అదేమిటో గమనించలేదు."

నిరంజనరావు సింహద్వారం తెరచుకుని బయటికి పరుగెత్తాడు.

ఆరుబయట కృష్ణమూర్తి నిలబడి ఉన్నాడు. తలపైకెత్తి చెట్ల చిటారు కొమ్మల వంకా, ఆకాశం వంకా చూస్తున్నాడు. ఆకాశం విరిగి మీదపడుతుందా అన్నంత అదుర్దాగా చూస్తున్నాడు. అతడికి చేరువలోనే కళ్యాణరావు నిక్కరూ,

బనీనుతో నిలబడి అయోమయంగా నోరు తెరచుని నిల బడ్డాడు.

నిరంజనరావు వెనుకనే డాక్టర్ రాజారావు కూడ వచ్చాడు

"ఎమిటిరా కళ్యాణ్? ఏం జరిగింది!" అడిగాడు రాజారావు.

రాత్రివానవల్ల నేలమీద ఇంకా అక్కడక్కడా నీరు నిల బడి ఉండి నీళ్ళలో అడుగులు తపతప వేసుకుంటూ ముందుకు రాబోయాడు రాజారావు.

"ఇటుగా రాకండి! అక్కడే ఉండండి!" కృష్ణమూర్తి వెర్రిగా అరిచాడు. రాజారావు వంక, నిరంజనరావు చూస్తూ,, మీరే చెప్పండి! నేను మతిలేని వాడిలా అవుపిస్తున్నానా! పిచ్చెత్తిన వానిలా ఉన్నానా?"

"ఏమిటీ అర్థంలేని ప్రశ్నలు కృష్ణమూర్తీ! నీవు మామూలు మనిషిలాగే కనుపిస్తున్నావ్!" నిరంజనరావు అన్నాడు.

"నీవైనా జరిగిందేమిటో చెప్పవేమిరా కల్యాణ్!" రాజా రావు అసహనంగా కళ్యాణరావుని అడిగాడు.

కళ్యాణరావు తన రెండుచేతుల్లోనూ ముఖాన్ని దాచు కున్నాడు. మరుక్షణంలోనే చేతులు తీసేశాడు. "మేం చెబితే మీకర్థం కాదు! మీకళ్ళతో మీరేచూడండి!"అన్నాడు చివరకు.

"ఏమిటో! ప్రొద్దునే రచ్చ చేస్తున్నారు! ఏం జరిగిందంటే ఒక్కరు చెప్పరు?" విసుక్కుంటూ రాజారావు కృష్ణమూర్తి నిలుచున్నచోటికి నడచాడు.

కాని అక్కడ జరిగిందేమిటో చూడడానికి రాజారావు కృష్ణమూర్తి నిలుచున్నచోటికే పోనక్కరలేదు. నిరంజనరావు తెల్లారేలోగా ఇక్కడ ఏదో అద్భుతం, హత్య, ముఖ్యమయిన

మనుషులు మాయమవటమో జరిగి తీరుతుందని అనుమాన పడుతూనే ఉన్నాడు.

అయితే ప్రస్తుతం జరిగిన విషయాన్ని చూస్తూ చూస్తూ నమ్మలేకపోతున్నారు, అక్కడున్న వ్యక్తులంతా.

డాక్టర్ రాజారావు కళ్ళజోడు తీసి, కళ్ళు నులుముకుని మరీ చూశాడు. కళ్ళజోడుని యథాస్థానంలో పెట్టుకుని మళ్ళీ చూశాడు.

భవంతికి ఎదురుగా వందగజాల ఎడంలో క్రితం సాయం కాలం తామందరూ గది గదికీ తిరిగి చూసిన 'మహల్' కృష్ణ మూర్తి తన స్వహస్తాలతో తలుపులు మూసి తాళం వేసి వచ్చిన 'మహల్' పాత ఫర్నిచర్‌తో, శివరాం ప్రసాద్‌ని పొట్టన బెట్టు కున్న గదీ, అతడు నిగూఢంగా దాచిన బంగారం ఉండాల్సిన 'మహల్' వారం రోజులు కృష్ణమూర్తి ఆ దయ్యాల మేడలో తలుపులు బిగించుకుని, లోపల గడిపిన 'మహల్' ఉండవలసిన స్థానంలో, ఉండవలసిన చోట లేదు. గోడలు కాదు గదా ఇటు కరాయి ముక్క కూడ లేదు.

ఖాళీస్థలం రాత్రివానకు తడిసిన చిత్తడినేల ఉంది. రాత్రికి రాత్రే అంత పెద్ద భవనం 'మహల్' ఎలా మాయ మయి పోయింది?

8

కృష్ణమూర్తి నడుమువిూద చేతులుంచుకుని ఆశ్చర్యంతో చూశాడు. అతడు ఒక్కడే తన కళ్ళునులుముకోలేదు. తన కంటి చూపు ఇంకా మందగించలేదని అతడికి ఎనలేని విశ్వాసం!

అయితే పాతిక సంవత్సరాల క్రితం నిర్మింపబడిన అంత పెద్ద భవనం 'మహల్' మాయమయిపోయిందంటే ఎలా నమ్మబుద్ధి కలుగుతుంది.?

ఈ లోగా సుగుణ గూడ మేడ దిగి వచ్చింది. "ఏమిటిది? నేను కలగంటున్నానా? లేక చూపు మందగించిందా? మనం రాత్రి చూసిన 'మహల్' ఏమయిపోయింది." సుగుణ ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"అంతే వీరా కెవరికీ 'మహల్' కనిపించటంలేదన్నమాట? అయితే నాకు మతి భ్రమించలేదని రూఢి చేసుకున్నాను!" "మహల్‌ని పాతాళ భైరవిలోని మాంత్రికుడు ఎత్తుకు పోయాడా? లేక అల్లాఉద్దీన్, అద్భుత దీపం తాలూకు భూతం తన చేతిలో మోసుకుపోయిందా?" సుగుణ పెద్దగానే అనేసింది.

"ఇప్పటికే నమ్మశక్యం కాకుండా ఉంది!" కృష్ణమూర్తి తల నిమురుకుంటూ అన్నాడు.

"అవును! నాకూ నమ్మశక్యం కాకుండా ఉంది!" రాజారావు గూడ వంతపాడాడు.

"విజ్ఞాన శాస్త్రానికి అతీతంగా జరిగిందే! ఎలా నమ్మను నవీన విజ్ఞానాన్ని పూర్తిగా నమ్మే వ్యక్తిని. చస్తే నమ్మలేకుండా ఉన్నాను." నిరంజనరావు గడ్డం నిమురుకుంటూ ఉన్నాడు.

కృష్ణమూర్తి ఒక కర్రను తీసుకుని తనున్నచోట నేలను గీకి చూశాడు నేలను గట్టిగా పొడిచాడు.

"అదేం? 'మహల్' నేలలోకి కృంగిపోయిందని నీ అనుమానమా?" నిరంజనరావు సందేహించాడు.

"అదెలా సంభవమా అని ఆలోచిస్తున్నాను."

"దీనికంతటికీ కారణం నాకు తెలుసు. ఆ బోండాం డాక్టరు మనల్ని హిప్నొటైజ్ చేశాడు. ఆ కనికట్టు వలన మనం మన ముందున్న 'మహల్'ని చూడలేకపోతున్నామనే నా

సంశయం!'' అంత వరకూ మౌనంగా ఉన్న కళ్యాణరావు నోరు విప్పాడు.

''పొద్దున్నే త్రాగొచ్చావా ఏం? ఏమిటిరా పందివెధవా నీవు మాట్లాడేది?'' డాక్టర్ రాజారావు, కళ్యాణ్ వంక గుడ్లురిమి చూశాడు.

''అంత పెద్ద భవంతే మాయమయిపోతే మనంగూడ ఏ క్షణంలోనైనా గాలిలోకి ఎగిరిపోతామేమో!'' కృష్ణమూర్తి వేదాంతిలా నవ్వాడు పెద్దగా.

''క్రితం రాత్రి అద్భుత విషయం జరిగిందన్నమాట అయితే!'' నమ్మలేనిదానిలా చూసింది సుగుణ.

మీాదంతా మరీ చాదస్తమండీ! ఇదేదో కనికట్టు అయిఉండాలి. మనల్ని ఫూల్స్ చేయటానికి ఎవరో ప్రయోగం చేసి ఉంటారు.'' కళ్యాణ్ మళ్ళీ అరిచాడు.

''అంత పెద్ద భవనం మాయం కావటమా, పునాదుల ఆనవాలు గూడా లేకుండా?అదెలా సంభవం?'' రాజారావు బుగ్గలు నొక్కుకుంటూ ఆశ్చర్యాన్ని వ్యక్తపరిచాడు.

''కనికట్టు! హిప్నాటిజమ్! అవన్నీ ట్రాష్! నేను ఛసే నమ్మను!'' నిరంజనరావు తన వ్యతిరిక్తతను వెడలగక్కాడు.

''ఆ భవనం అక్కడే ఉండి ఉండాలి. కాకపోతే దాన్ని మన కళ్ళకు కనబడకుండా చేశారేమో ఎవరన్నా?'' రాజారావు నిదానంగా అన్నాడు.

''లేదు! కళ్యాణరావు దాన్ని తన జేబులో దాచుకున్నాడు.'' వెటకరించాడు కృష్ణమూర్తి.

నిరంజనరావు గ్యారేజీ దాకా వెళ్ళి, దాని తలుపులు తెరిచి చూశాడు లోపల 'మహల్' దాక్కుందేమోనని. కారూ పెట్రోలు వాసనా తప్పించి లోపల ఇంకేం లేదు.

"మనందరం పీడకలగంటున్నామేమో! లేదా ప్రపంచానికి ఏదో మూడినట్టుంది.!" నిరంజనరావు పెద్దగానే గొణిగాడు.

మెయిన్‌గేటు దాకావెళ్ళి రోడ్డుమీదకు చూశాడు. సందేహం లేదు. అది క్రితంరోజు తాము వచ్చిన రోడ్డే. వాన వలన గండ్లు పడిఉంది రోడ్డంతా. చింతచెట్లూ, మామిడి చెట్లూ రోడ్డుకు రెండువైపులా రక్షక భటుల్లా నిలబడి ఉన్నాయ్.

"ఏమిటి చూస్తున్నారు?" కళ్యాణరావు కంఠం విని నిరంజనరావు వెనక్కు తిరిగి చూశాడు.

"ఏం నా వెంటబడ్డావ్? డాక్టర్ నిన్ను నాకు కాపలాగా పంపాడా?" కర్కశంగా అడిగాడు నిరంజనరావు.

"మీ వెంటబడాల్సిన ఖర్మ నాకేమిటి"? అంతకన్నమొండిగా జవాబిచ్చాడు

"ఏమో! బంగారం ఆచూకీ దొరకబుచ్చుకున్నానన్న అనుమానంతో నా వెంటబడుతున్నావేమో!"

కళ్యాణరావు నవ్వాడు. "మీరు భలే వారండీ,, "రాత్రికి రాత్రే అంతపెద్ద భవనం మాయమయింది. అందులో ఎవరికీ తెలియకుండా," నిక్షేపం చేయబడిన సువర్ణంగూడ మాయమయినట్టేగా?

9

"నిన్న సాయంకాలం మనందరమూ గది గదికీ తిరిగిన మహల్ ఈ రోజున మాయమయిందంటే నమ్మాలో, నమ్మలేక ఏడవాలో తెలియటం లేదు." సుగుణ దుఃఖంతో అంది.

"సంస్కృతంలో ఒక నానుడి ఉంది. నిన్న అనేది ఒక పీడకల అయితే రేపనేది ఉజ్వలంగా ఉంటుందట. దయ్యాలూ. భూతాల కథలు నమ్మే ఓపిక ఉంటే, మనం రేపటి దాకా వేచి ఉంటే, మాయమై పోయిన మహల్ తిరిగి ప్రత్యక్ష

మవచ్చేమో!'' కృష్ణమూర్తి విచారంగా అన్నాడు.

అతడు తన ప్యాంటు జేబులో చేయిపెట్టి తాళాం చెవుల గుత్తిని తీశాడు. ''తాళం చెవి ఉంది. తాళమే మాయమయింది. విడ్డూరంగా లేదూ?'' అంటూ ఉన్మాదంగా నవ్వాడు అంతలోనే.

హాల్లో సోఫాల్లో కూర్చుని జరిగిన దాని గురించి విచారిస్తున్నారు అందరూ. ఎవరికీ ఏం చేయటానికీ పాలు పోవటం లేదు.

నిరంజనరావు నేల మీద పరీక్షగా చూశాడు. క్రితం రాత్రి బ్రాందీ సీసా పగిలిపోగా చెల్లా చెదరైన పెంకులు ఇంకా ఒకటీ అరా అక్కడ కూడా కనుపిస్తున్నాయి.

''మహల్‌లోంచి తెచ్చిన మీ అమ్మగారి ఫోటో ఎక్కడుంది''? సుగుణ వంక చూస్తూ అడిగాడు నిరంజనరావు.

''ఇప్పుడది ఎందుకండీ! దాన్ని నారూంలో పెట్టాను.'' సుగుణ ముఖంలో విసుగు దల కనుపించింది.

''మీనాన్న మిగిల్చిపోయిన ఆస్తి అదే నీకు. లేకపోతే దాన్నీ ఆ 'మహల్'లోనే ఉంచినట్లయితే, అదీ మాయమయి ఉండేది.''

''ఇప్పుడది ఉన్నా ఒరిగే దేముంది?''

సుగుణ ముఖం వంక చూసి ఊరకుండి పోయాడు నిరంజనరావు.

''ఇక ఇప్పుడు ఏం చేయటం?'' రాజారావుని దానంగా అడిగాడు.

''ఎవరికైనా సహాయం కోసం కబురు పెడితే!'' కృష్ణమూర్తి అన్నాడు రాజారావు ముఖంలోకి చూస్తూ.

''రెక్కలు కట్టుకుని ఎగిరితే కాని అది సాధ్యపడదు. నా కార్లు రెండూ చెడిపోయాయి. పైగా రోడ్ల మీద గండ్లు పడినయ్ రాత్రి వానకు. ఈ చుట్టు పట్ల ఎక్కడా టెలిఫోన్ గూడా లేదు.'' రాజారావు నిస్పృహతో అన్నాడు.

''మరయితే గ్యారేజీలోని రెండు కార్లూ నిరుపయోగ మేనా? అవి ప్రయాణానికి పనికి రావా ఈ పాడైపోయిన రోడ్ల మీద!'' కృష్ణమూర్తి అనుమానంగా అడిగాడు.

''రోడ్డు పాడైపోయినట్టే మన కార్లు రెండూ గూడ పాడైపోయినై. టౌన్‌కి కబురు చేసి మెకానిక్‌ని పిలిపిస్తే గాని లాభంలేదు.''

''అసలు మనం ఉండే ఎస్టేట్ నుంచి, టౌన్ ఎంత దూరం ఉంటుంది?'' నిరంజనరావు అడిగాడు.

''పదిహేను మైళ్ళు! ఏమిటో! నాకు అంతా అయోమయంగా ఉంది. ఇంతకీ ఆ భవంతి ఏమైపోయినట్టో అని!'' రాజారావు విచారంగా అరచేతి మీద తల వాల్చుకుని కూర్చున్నాడు.

''కృష్ణమూర్తీ! ఇక్కడ నుంచి మనం ఎంత త్వరగా బయటపడితే అంత మంచిది. ఇక్కడ ఉన్న కొద్దీ ఇంకా ఎన్ని ఘోరాలు జరుగుతాయో!'' నిరంజనరావు అనుమానంగా అన్నాడు.

డాక్టర్ రాజారావు కళ్ళు పెద్దవి అయినయ్. అతడిలో మార్పు తెచ్చిందేమిటా అని డాక్టర్ చూస్తున్న వేపే చూశాడు నిరంజనరావు.

మేడ మెట్ల మీదుగా యాభై ఏళ్ళ స్త్రీ దిగుతోంది నెమ్మదిగా. ఆమె ఎటో శూన్యంలోకి చూస్తున్నది వెర్రిగా. ఆమె తల నెరిసిపోయింది. చర్మం ముడతలు పడింది. ఆమె చేతులు వణుకుతున్నయ్. మెట్ల ప్రక్కనున్న రెయిలింగ్‌ని పట్టుకుని దిగుతోంది. ఆమె శరీరం తెల్లగా పాలిపోయింది.

''ఏమ్రా! సుజాత వచ్చిందట గదా! నాకు చెప్పనే లేదే!'' అన్నది ఆమె.

ఆమె రాజారావు అక్క సుందరమ్మ అయి ఉండాలని ఊహించాడు నిరంజనరావు.

ఆమె నేరుగా సుగుణ కూర్చున్న చోటికి వచ్చి ఆమె ప్రక్కనే కూర్చుంది.

"ఏమ్మా సుజాతా? మా అమ్మను వదలి ఇన్నాళ్ళు ఎక్కడకు పోయావే? నీకోసం ఎదురు చూసి నా కళ్ళు కాయలు కాచి పోయాయనుకో!" అంది సుందరమ్మ, సుగుణ చేతుల్ని తన చేతుల్లోకి తీసుకుంటూ. రెండో చేత్తో సుగుణ చెక్కిళ్ళను నిమిరింది.

"ఆమె సుజాత కాదు అక్కా! శివరాం ప్రసాద్ కుమార్తె సుగుణ. పోయి పడుకో పో! ఎవరు కనుపించినా ఆమె సుజాతే అంటుంటావ్!" అని విసుక్కున్నాడు రాజారావు. "కాంతం! ఈమెని ఎందుకు రానిచ్చావ్ క్రిందకు. తీసుకు పో! "అని భార్యను కసురుకున్నాడు.

కాంతం గడగడలాడుతూ వచ్చింది. "రావమ్మా! పైకి పోదాం!" అంటూ సుందరమ్మను చేయి పట్టుకొని నడిపించుకు వెళ్ళింది.

ఆమె వెళ్ళిపోయాక రాజారావు నిట్టూర్పు విడిచాడు."

"ఆమె కుమార్తె క్రితం సంవత్సరం కారు ఏక్సిడెంట్‌లో చనిపోయింది. అప్పట్నుంచి సుందరమ్మకు మతి స్తిమితం తప్పింది. ప్రాయంలో ఉన్న ఏ అమ్మాయి కనుపించినా ఆమె సుగుణ అనే అనుకుంటుంది."

"పాపం! ఈ వయసులో ఎంతటి దుఃఖం వచ్చింది?" అక్కడున్న వారంతా సానుభూతి చూపారు.

"ఏమండీ కృష్ణమూర్తిగారూ, నిరంజనరావు గారూ! మనం ఇక్కడ నుంచి వెళ్ళిపోతే మంచిదేమో! మా నాన్న గారి వీలునామా, ఆస్తి లెక్కలూ మా ఆఫీసులో కూర్చుని లెక్క

చూసుకోవచ్చుగదా?"

"శివరాం మిగిల్చిపోయిన బంగారం అంతా మాకొదిలేసి వెళ్ళిపోతారా ఏం?" రాజారావు వెకిలిగా నవ్వాడు.

"బ్రతికుంటే చాలు, బంగారం లేకున్నా ఫరవాలేదు! ప్రాణాలు దక్కితే స్థిరాస్థి చాలదా ఏం, నేను హాయిగా, జీవించటానికి. లాయర్ గారూ! రాజారావు గారి మాటలు పట్టించుకోవద్దు. ఈ ప్రదేశం నుంచి, అంటే పెద్ద పెద్ద భవనాలు సైతం రాత్రికి రాత్రే మాయమయిపోయే ఈ ప్రదేశం నుంచి దూరంగా వెళ్ళిపోవటానికి వీలుంటుందేమో చూడండి!" సుగుణ ఆవేశంగా అంది.

"నీకంటే గూడ ఎక్కువ ఆతృతగా ఉన్నాం తల్లీ, ఇక్కడ నుంచి పారిపోవటానికి! కొంచెం ఓపిక పట్టావంటే ఏదో ఒక మార్గం దొరక్కపోదు. కృష్ణమూర్తి ఆమెకు భరోసా ఇచ్చాడు.

"ఇంతకీ బంగారం సంగతేమిటి?" రాజారావు మళ్ళీ గుర్తు చేశాడు, అందరూ మరిచిపోయిన దాన్ని.

"భవనం మాయమయింది. దానితో బాటు అందులో నిక్షేపించబడిన కాంచనం కూడా మాయమైంది. ఆ విలువైన ఆస్థి అంతా సుగుణకు చెందాలి మరి!"

"ఆ విషయం తర్వాత! ముందు భవనాన్ని దొరకబుచ్చుకోవాలి గదా?" రాజారావు చటుక్కున అన్నాడు.

10

"మాయమైన భవనాన్ని దొరకపుచ్చుకోవాలంటే, శివరాం ప్రసాద్ జీవిత చరిత్ర కొంత తెలుసుకోవటం అవసరం?" నిరంజనరావు అన్నాడు నింపాదిగా.

"అడగండి, మీకు ఏ విషయం గురించి సమాచారం

కావాలో!" రాజారావు సోఫాలోంచి ముందుకు జరిగి కూర్చున్నాడు.

"మీరు శివరాం ప్రసాద్ దగ్గర చేరి ఎన్నాళ్ళవు తుంది?"

"ఒక ఏడాది! అంతకు పూర్వం రామాపురంలో ప్రాక్టీస్ చేస్తుండేవాడ్ని. శివరాంని చూడడానికి వచ్చాను ఒకసారి. లక్షలకు అధిపతి అయిన శివరాం తగిన వైద్య సదుపాయం గూడా లేకుండా మగ్గిపోతున్నాడు."

"అప్పుడు మీరతడికి వైద్యం మొదలెట్టారు?"

"అది అంత తేలిక విషయమా? ఆయనకు ఊరికే వైద్యం చేస్తానంటే, నన్నూ, నాకుటుంబాన్నీ ఇక్కడకు వచ్చి ఉండ మన్నాడు. అప్పుడే భవంతి ఖాళీగా, తాళం వేయబడి ఉంది."

"ఈ ఒక్క వ్యక్తికి వైద్యం చేయటానికి మీరు మీ ఊళ్ళోని ప్రాక్టీసు వదులుకుని వచ్చేశారా?"

రాజారావు చిరునవ్వు నవ్వాడు. "మా ఊళ్ళో నలుగు రయిదుగురు వైద్యులున్నారు. నాప్రాక్టీసు అంతగా ఉండేది కాదు. అందుకే శివరాం రమ్మనగానే, మాకుటుంబం నిశ్చింతగా నివసించవచ్చుని. వెంటనే వచ్చేశాం!"

"అలాగే చుట్టం చూపుగా వచ్చి, మీకు ఆతిథ్యాన్నిచ్చిన వ్యక్తినే పొట్టన బెట్టుకున్నారు. అలాగే భవనాన్నిగూడా మాయంచేశారు." కృష్ణమూర్తి, రాజారావుని ఆరోపించాడు.

"అవునూ! శివరాం చనిపోయాక వారం రోజులు మీరా మహల్ లోపల తలుపులు బిగించుకుని కూర్చున్నారు కదా? లోపల మీకు బంగారం కనుపించ లేదా?" రాజారావు కృష్ణ మూర్తిని అడిగాడు.

"లేదు. బంగారం అంతా ఎవరో ఎత్తుకు పోయారు

అప్పటికే!" కోపంగా అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"ఆ ఇంట్లో బంగారాన్ని ముందే కాజేస్తే, ఇక ఆభవంతిని మాయం చేయాల్సిన అవసరం ఎవరికుంటుంది?" రాజారావు ఎదురు ప్రశ్నవేశాడు.

"ఇతగాడి సంగతేమిటో! కళ్యాణరావు ఎవరు? అతడు ఎక్కడ నుంచి వచ్చాడు. అతడి వాలకం చూస్తుంటే కేడీ లాగా కనబడుతున్నాడే!" కృష్ణమూర్తి, కళ్యాణరావు వంక చూశాడు.

"నీవు ఈ ఇంట్లో ఉన్న అందర్నీ అనుమానిస్తున్నావే!" నిరంజనరావు నవ్వుతూ అన్నాడు.

"అనుమానించనివ్వండి! ఆయన సందేహాలు గూడా తీర్చుకో నివ్వండి!" రాజారావు అడ్డం తగిలాడు.

"లేదండీ! కళ్యాణరావుని అనుమానించక్కర్లేదు. అతడు పైకి అలానే కనుపించినా, స్వభావం మంచిది." సుగుణ వత్తాసు పలికింది.

"పోతే ఈ ఇంటి నిర్మాణం చేసిన మేస్త్రీ ఎవరో తెలుసా?"

"తెలుసు కానీ అతడు పరమ పదించి నాలుగేళ్ళయింది."

"శివరాం ప్రసాద్ భార్య గురించి చెప్పండి!" నిరంజన రావు ప్రశ్నించాడు.

"భార్య కాదు, భార్యలు అనండి!" రాజారావు కరెక్ట్ చేశాడు.

"పోనీ భార్యలే అనుకుందాం!"

"మొదటి భార్య పరమ సాత్వికురాలు. ఆమెను నానా హింసలు పెట్టాడు శివరాం. సరిగా తిండికూడా పెట్టేవాడు కాదట. ఆమె కొన్నాళ్ళు కాపురం చేసి ఇతగాడి బాధలు పడలేక

భర్తను వదలి పెట్టి వెళ్ళిపోయింది."

"తర్వాత?"

"తరువాత శివరాం మరో స్త్రీని వివాహమాడాడు. ఆమెకు సుగుణ జన్మించింది. నాలుగేళ్ళు కాపురం చేసి రెండో భార్య చనిపోయింది."

"ఏంజబ్బో?"

"జబ్బేం లేదు. మాబంధు వర్గం అంతా శివరాం పెట్టే బాధలకు తట్టుకోలేక చనిపోయిందనే అంటారు."

"నా చిన్నప్పుడే కదూ? నేను ఎప్పుడూ బస్తీలో కాన్వెంట్ హాస్టల్లోనే వుండేదాన్ని. అప్పుడప్పుడు మా అమ్మ, నాన్నా వచ్చి చూసెళ్ళుతుండే వాళ్ళు. అందువలన వాళ్ళ దాంపత్యం గురించి నాకు ఆట్టే తెలియదు ," సిగ్గు పడుతూ అంది సుగుణ.

"అసలునేనిక్కడకు వచ్చింది మొదలు, చివరిదాకా నీవు నా నీడలా అంటిపెట్టుకునే ఉన్నావ్ రాజారావ్! కనీసం పది నిముషాలు నన్నూ, శివరాంని ఒంటరిగా వదలి పోలేదు. ఎందు కంటే అసలు రహస్యాన్ని నేను కనుక్కుంటే, ఆ బంగారం అంతా అతడి కమార్తెకు అప్పజెబుతాననే నీభయం. అది పడ గొట్టేందుకే నీవు తంటాలు పడ్డావ్! కనుకనే నిన్ను అను మానించ వలసి వస్తోంది." లాయర్ కృష్ణమూర్తి మరోసారి రాజారావుపై ఆరోపణ చేశాడు.

"మీా అనుమానాల్ని ఆ బ్రహ్మదేవుడుగూడా నివారించ లేడు" రాజారావు విసురుగా అన్నాడు.

కాంతం లోపలనుంచి హాల్లోకి వచ్చింది.

"మీారు భోజనాలు కానిచ్చినతర్వాత తీరికగా మాట్లాడు కోవచ్చు!" అంది బెరుకు బెరుకుగా.

బయట మళ్ళీ వర్షం ప్రారంభమయింది.

11

రాత్రి పదకొండు గంటలవుతోంది. మధ్యాహ్నం అనగా ప్రారంభమైనవర్షం ఇంకా కుండపోతగా కురుస్తూనే ఉంది.

నిరంజనరావు బెడ్‌మీద అసహనంగా కదిలాడు. తనోసారి కృష్ణమూర్తి గదిలోకి వెళ్ళితే, అతనితో ఏకాంతంగా చర్చించవచ్చు. డాక్టర్ రాజారావు ఎప్పుడూ తమ వెంటే ఉండటం వలన, ఇద్దరూ ఏకాంతంగా కలవటమే కుదరటంలేదు!

బెడ్‌మీదనుంచి లేచి పిస్టల్ పైజమా బెల్ట్‌లో దోపుకున్నాడు. పెన్‌టార్చి తీసునుని మెల్లిగా బయటకువచ్చాడు.

తన గదికిగానీ, కృష్ణమూర్తిగదికిగానీ, సుగుణ గదికిగానీ వేటికీ గొళ్ళేలుకానీ, గడియలుగానీ, లేవు గనుక, కృష్ణమూర్తి గాఢనిద్దలో ఉన్నా తను అతడి దగ్గరకు నిరాటంకంగా వెళ్ళి అతడ్ని నిద్రలేపవచ్చు.

చీకట్లో ఎవరో వరండాలో నడుస్తున్నట్టుగా తోచింది. అతడొక ఒక స్తంభంచాటున నక్కాడు.

ఆగంతకుడు రబ్బర్‌సోల్ పాదరక్షలు తొడుక్కుని, శబ్దంకాకుండా జాగ్రత్తగా నడుస్తున్నాడు.

అతడు డాక్టర్ రాజారావేనని ఇట్టే పోల్చుకున్నాడు నిరంజనరావు, అతడి స్థూలకాయాన్ని బట్టి. ఆ భవంతిలో రాజారావులాంటి లావాటివ్యక్తి మరొకడులేడు.

రాజారావు, సుగుణ గదితలుపు నెట్టుకుని లోపలకు వెళ్ళాడు. అతడి వెనుకగా తలుపులు మూసుకున్నాయ్.

నిరంజనరావు ఒక్క నిముషం తటపటాయించాడు. సుగుణ గదిలోంచి ఆర్తనాదం వచ్చేదాకా తను వేచి ఉండాలా? లేక రాజారావు లోపల తను తలపెట్టిన ఘాతకం పూర్తిచేసుకుని వచ్చాక అతడ్ని పట్టుకోవాలా?

సుగుణ ప్రాణాలకు అపాయం వాటిల్లేలోగానే, తను లోపలకు జొరబడి, ఆమెను రక్షించుకోవడమే తక్షణ కర్తవ్యంగా తోచింది నిరంజనరావుకు.

అనుకున్నదే తడవుగా గబగబ అడుగుల శబ్దము చేసుకుంటూ సుగుణగదిలోకి వెళ్ళి టార్చి స్విచ్చివేశాడు అంతవరకూ చీకటిగా ఉన్నగది వెలుగుతో నిండిపోయింది.

"కదలకుండా అలాగే నిలబడు మిష్టర్ రాజారావు! నా చేతిలో రివాల్వరు అపరాధుల్ని జాలి తలచదు!" కర్కశంగా అన్నాడు.

"నేను అపరాధిని అయితేనేగదా భయపడాల్సింది!" రాజారావు వెనుతిరిగిచూశాడు. అతడి ముఖం ప్రశాంతంగా ఉంది.

లైటువెలుగు భరించలేనిదానిలా సుగుణ కళ్ళునులుముకుని కళ్ళు తెరిచి చూసింది.

ఎదురుగా రాజారావు, రివాల్వర్ చేతులో పట్టుకున్న నిరంజనరావు కనబడ్డాడు.

"ఏమిటండీ? ఏంజరిగింది?"

రాజారావు టేబుల్ మీదున్న క్యాండిల్ వెలిగించాడు. అగ్గిపుల్లగీసి.

"ఇక మీటార్చి ఆర్పెయ్యండి బ్యాటరీలు అయిపోగలవు!" అన్నాడు నింపాదిగా రాజారావు.

"సుగుణా! నీవు బాగానే ఉన్నావుకదా?"

"బాగానే ఉన్నానండీ! అసలేం జరిగింది?"

"చెప్పండి డాక్టర్! మీరెందుకువచ్చారో!

"సుగుణ ఏదోకలవరించినట్టుగా తోచింది. అందుకే పైకి వచ్చాను. ఆమె కేమన్నా ఆపద వాటిల్లిందేమో అని.

ఆమె ఆస్తిని ఆమెకు అప్పగించేదాకా ఆమెను కంటికి రెప్పలా కాపాడేబాధ్యత నామీద ఉంది కదా?'' రాజా రావు భుజాలు ఎగురవేశాడు.

''కలవరించానా నేను! నాకు జ్ఞప్తిలేదు. కాని నాకు నిద్రలో ఏదో పీడకలవచ్చింది. మీ రాకతో నిద్ర మెలకువ వచ్చింది! అంతే!''

''పోనీ ఆమె కలవరించిందే అనుకుందాం? ఆమె ప్రక్క గదిలో ఉన్నమాకు వినబడకుండానే క్రింది అంతస్తులోని మీకు ఎలా వినబడినయ్ డాక్టర్! ఇతగాడు నీ ఒంటిమీదేవన్నా చెయ్యి వేశాడా సుగుణా!''

''లేదండీ! నన్ను ముట్టలేదు. అతడు నన్ను స్పృశించి ఉంటే నేనీపాటికి చనిపోయి ఉండే దాన్నేమో!''

''అబ్బ! ఎంత భయంకరంగా చిత్రించావ్ నన్ను!'' రాజా రావు నవ్వాడు.

''సుగుణ క్షేమం గురించి నేను అతిగా జాగ్రత్త తీసు కుంటున్నానేమో! అందుకే ఆమె కలవరించినట్టు నాకు తోచి ఉండవచ్చు! వస్తాను సుగుణా! తీయటి స్వప్నాలు కను మిగిలిన రాత్రంతా!'' డాక్టర్ రాజారావు బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

''వెళ్ళొస్తాను సుగుణా! తలుపు వేసుకుని, తలుపుకు టేబుల్‌ని అడ్డంగా జరుపుకో!'' అనిసలహా ఇచ్చాడు నిరంజన రావు.

''అలాగేనండీ! రేపన్నా మనం ఈ దయ్యాల కొంపలోంచి బయటపడే మార్గం ఆలోచించండీ సార్! ఇక్కడ ఉంటే నాకు ఉన్న మతిగూడ పోయేలా ఉంది.'' సుగుణ ప్రార్థయ పూర్వ కంగా అంది.

''చూడమ్మా! నీకు నిజంగానే ఇక్కడనుంచి పారిపోవాలని

పిస్తూన్నదా?''

''అయ్యో! నూటికి నూరుపాళ్ళూ నుమండి! ఈ పాడు వానేగనుక లేకపోయినట్లయితే, కారేసుకుని వెళ్ళిపోయి, మీాకు తర్వాత కబురు పంపేదాన్ని, నేను వెళ్ళిపోయినట్టు.''

''మనం వెళ్ళాలనుకున్నా. ఈ డాక్టర్ మనల్ని పోనిస్తాడంటావా?''

''అతడి తల్లో జేజి అడ్డం వచ్చినా. నన్ను రేపు విజయవాడ చేర్చవలసిన భారం మీాది!''

''రాజారావు నీ గదిలోకి దొంగచాటుగా రావల్సిన అవసరం ఏముంటుంది? నీ దగ్గ రవిలువైన వేమన్నా వస్తువులున్నాయా?,,

''విలువైన వస్తువులా? ఈ వాచీ తప్ప నా ఒంటిమీాద ఇంకేమీాలేవే?'' సుగుణ ఆశ్చర్య పోతూఅంది.

''అవి కాదమ్మా! పాతఉత్తరాలు, డైరీలు ఇలాంటివి!.,

''అబ్బే ఏం లేవండీ!''

''రైట్! తలుపేసుకుని పడుకోమ్మా! టేబుల్ తలుపు కడ్డంగా లాగడం మరిచిపోకు!'' నిరంజనరావు, బయటకు నడిచాడు.

12

సుగుణ గదిలోంచి బయటకువచ్చి వరండాలో నిల్చుని సిగరెట్ వెలిగించాడు నిరంజనరావు.

సుగుణ టేబుల్ జరుపుతున్న చప్పుడు బయటకు వినిపించింది. ''గుడ్‌గర్ల్'' అనుకుని సిగరెట్ దమ్ము గబ గబ నాలుగుసార్లు లాగి అవతల పారేశాడు.

నేరుగా లాయర్ కృష్ణమూర్తి గదితలుపు తోసుకుని లోపల ప్రవేశించాడు.

బెడ్‌మీాద పొర్లుతున్న కృష్ణమూర్తి కళ్ళు తెరిచాడు

చీకట్లో ఎవరోవ్యక్తి తనగదిలోకి ప్రవేశిస్తున్నాడు. కృష్ణమూర్తి చెయ్యి అప్రయత్నంగా దిండు క్రిందకు పోయింది.

"ఎవరా వచ్చేది? అక్కడే ఆగండి! నా చేతిలో రివాల్వర్ ఉంది." అన్నాడు కృష్ణమూర్తి, కూర్చుని.

"నీ దగ్గరే కాదు, నా దగ్గరా ఉంది రివాల్వర్!" అంటూ నవ్వాడు నిరంజనరావు.

"ఓ! నువ్వా! రా! రా! ఇలా కూర్చో!" అంటూ ప్రక్కకు జరిగాడు కృష్ణమూర్తి.

"నీ గది గడియకూడ, నా గది గడియలాగ సుగుణ గది గడియలాగా, అదృశ్యమైన 'మహల్' లాగ మాయమయిందా ఏం?" నిరంజనరావు హాస్యంగా అన్నాడు.

"అదిసరే నిరంజనా! ఇంతకీ నీ అభిప్రాయం ఏమిటి?"

"ఇప్పుడే అందరి గదులూ చూసి వస్తున్నాను. కళ్యాణరావు బెడ్ బోసిగా ఉంది. గడచిన రెండు మూడు రోజులనుంచీ దాని మీద ఎవరూ శయనించలేదు!" నిరంజనరావు సీరియస్‌గా అన్నాడు.

"మై గాడ్! నిజంగా? వాడ్ని చూడంగానే, నేను వ:ుందే అనుమానించాను, వాడు ఎంతకైనా తెగించినవాడని!"

"రాజారావు గూడ తనగదిలో లేడు! వీళ్ళిద్దరూ ఎక్కడికి పోతున్నట్టు రాత్రిళ్ళు? ఎం చేస్తున్నట్టు? ఇద్దరూ విడి విడిగా వెళ్తున్నారా? లేక కలిసే పోతున్నారా?"

"నా బుర్ర పనిచేయటం మానేసింది, ఆ 'మహల్' మాయమయినప్పట్నుంచీ!" కృష్ణమూర్తి నిస్సహాయంగా చూశాడు.

"నా ప్రశ్నలకు సమాధానం దొరికితే ఈ కేసులోని మిస్టరీ మంచు విడిపోయినట్టుగా విడిపోతుంది."

"ఏమోనబ్బా! ఆ తిప్పలేవో నీవే పడు! కోర్టులో అయితే జల్లగుడ్డి పైకప్పు ఎగిరిపోయేలా వాదించగలను, కానీ ఇలాంటి వాటిల్లో నాకు అనుభవం తక్కువనే గదా నిన్ను తెచ్చుకుంది."

"సరేలే! వాటికి సమాధానాలు నేనే ఆరా తీసి దొరకబుచ్చుకుంటాను! కాని నీవు మాత్రం నన్ను కనిపెట్టి ఉండు. తర్వాత అంశం, నేను మాయమయిపోవచ్చేమో!" నిరంజనరావు రానున్న ప్రమాదాన్ని ముందే హెచ్చరించాడు.

నిరంజనరావు తిరిగి తన గదిలోకి వచ్చి పడుకున్నాడు.

తెల్లవారుజామున అతడికి మెలుకువ వచ్చింది. నైట్ గౌన్ తొడుక్కుని నెత్తికి మఫ్లర్ చుట్టుకుని పిల్లిలా జారుకుని భవంతి వెనుక వేపుగా క్రిందికి దిగాడు నిరంజనరావు.

తెల్లవారుతున్నదేమో చెట్లమీద పక్షులు కిలకిల రావాలు చేస్తున్నయ్.

భవంతి వెనుకగా అడవిలాగ చెట్లతోపులున్నయ్. చెట్ల సముదాయంలోకి అడుగు వెడల్పున కాలిబాట పోతున్నది.

నిరంజనరావు ఆ బాట వెంటే ముందుకు సాగాడు. వాన జల్లు పడుతూనే ఉంది. వానకు తోడుగా చెట్ల ఆకుల మీద నుంచి క్రిందకు జాలువారే నీటి బిందువులు మీదపడి అతడికి చిరాకుని కలుగజేస్తున్నాయ్.

పదిగజాలు నడిచాడు నిరంజనరావు. అతడి కళ్ళకు ఏమీ అనుమానించదగ్గ విషయం కనుపించలేదు.

వెనుకనుంచి ఎవరో అతడి తలపై బలంగా కొట్టారు. అతడి కళ్ళముందు బైర్లు కమ్మినయ్. నిరంజనరావు స్పృహ తప్పి పడిపోయాడు.

13

నిరంజనరావు కళ్ళు తెరిచాడు. ఎదురుగా కృష్ణమూర్తి

ఉన్నాడు. తన ఒడిలో నిరంజనరావు తలను ఉంచుకొని స్మెల్లింగ్ సాల్ట్ వాసన చూపిస్తున్నాడు.

"నిరంజనా? ఎలా ఉంది?" ఆత్రంగా అడిగాడు కృష్ణమూర్తి.

నిరంజనరావు లేచి కూర్చున్నాడు. "నాకేమయింది. ఆకాశంలోంచి పిడుగు పడిందా నా నెత్తిన? 'మహల్'ని మటుమాయంచేసిన దేవుడే ఈ పిడుగు పాటుని కల్పించి ఉంటాడు. మనం కొంచెం ఆధారాలకు చేరువలోకి వస్తున్నాం!"అన్నాడు.గా మబ్బుల్లోకి చూస్తూ.

"ఏమిటా పలవరింతలు?" కృష్ణమూర్తి అయోమయంగా అడిగాడు.

"ఈ అడవికి చివరగా మంత్రాల మర్రి ఉంటుంది. మనుషుల్ని అదృశ్యం చేసే విధానాలూ, రాత్రికి రాత్రే భవంతులను మటు మాయంచేసే రహస్యాలు అన్నీ అక్కడ దొరుకుతయ్. కానీ మనం అందాకా వెళ్ళలేం! వెళ్ళనివ్వరుగూడా. నన్ను రక్షించింది నీవేనా కృష్ణమూర్తీ?"

"ఆపరా నీడ్డైలాగులు! నీవు ప్రాణాలతో ఉన్నావో లేవో అని ఇంతదాక భయపడ్డాను. ఇప్పుడేమో నీకు మతి ఉన్నదా లేదా అని ఝుడుసుకుంటున్నాను. తెల్లవారు జామున నీవు గదిలో లేవు చూస్తే! నాకనుమానంవేసి మెట్లు దిగి వచ్చాను. నీ పాదరక్షల అడుగున ప్రత్యేక డిజైను ఉంది కదూ! ఆ అడుగుల ముద్రలు బురద నేల మీద స్పష్టంగా కనబడుతున్నయ్. వాటిననుసరించే నిన్ను కనుక్కున్నాను."

"మంచి పని చేశావ్! కానీ భగవంతుడు నాతోనే చెలగాటమాడుతున్నాడు. కానీ ఆ దేవుడుగూడ ఈ మానవుడి చేతిలో ఓడిపోక తప్పదు."

"నీ మాటలు ఒక్కటీ నాకర్థం కావటంలేదు.'' కృష్ణమూర్తి నెత్తి నోరు బాదుకున్నాడు.

"అయితే దొంగచాటుగా నా వెనుకనుంచి నాపై దెబ్బ తీసి నన్ను చంపకుండా ఎందుకు వదిలిపెట్టాడు? అతడు తల్చుకుంటే స్పృహలో లేని నన్ను సునాయాసంగా చంపివేయవచ్చునే?'' నిరంజనరావు తన ధోరణి వదల లేదు.

అంతలోనే మరో విచిత్రం జరిగింది.

'భవంతిలో రివాల్వర్ ప్రేలుడు వినిపించింది. మిత్రులిద్దరూ ఉలిక్కిపడి అటుగా చూశారు.

"త్వరగా పరిగెత్తు'' అంటూ నిరంజనరావు తీచి భవంతి వేపుగా పరుగు తీశాడు.

కృష్ణమూర్తి కూడా అతడ్ని అనుసరించాడు.

వారిద్దరూ మహల్ దగ్గరకు చేరేసరికి రాజారావూ, కాంతం ఇద్దరూ హడావిడిగా ఆత్రుతగా అటూ ఇటూ పరుగెత్తుతున్నారు. ఎందుకో తెలీకుండానే.

"మీరుకూడా విన్నారా? ఎక్కడో పిస్టల్ ప్రేలుడు వినిపించింది. ఎక్కడో ఏమిటో అంతు పట్టటం లేదు!'' అన్నాడు రాజారావు కృష్ణమూర్తి, అతడి మిత్రుడివంకాచూస్తూ.

"ఎక్కడా ప్రేలింది?'' కృష్ణమూర్తి అడిగాడు.

"అదే తెలియడంలేదు. ఏమైనా ఆ హంతకుడెవరో ధైర్యంగా పట్టపగలే ప్రత్యక్ష మవుతున్నట్టున్నాడే!''

"ఎవరు హంతకుడు?''

"నా కంటబడేదాకా ఆగండి, వాడ్ని పట్టిస్తాను. అన్నాడు రాజారావు,

నిరంజనరావు పకపకా నవ్వాడు రాజారావు మాటలకు.

"అన్నాట్టు కళ్యాణరావు ఎక్కడ?'' కృష్ణమూర్తి సీరియస్

గా అడిగాడు.

"అదేమో నాకూ తెలియదు."

నిరంజనరావు మేడమీదకు పరిగెత్తాడు. సుగుణ గదిలో కాంతంగూడా ఉంది. సుగుణ భయంతో కాంతంని కౌగిలించుకొని కూర్చున్నది.

"అయ్యా! మీరేమో గజంగజం భూతద్దాలతో పరీక్షిస్తూ కాలం గడిపేయండి. ఇక్కడ నాకేమో ప్రాణభయం అంతకంతకూ ఎక్కువైపోతున్నది. నేను బ్రతికుండగా నన్ను బయటకు జేరుస్తారా, లేదా?" సుగుణ విస్ఫారంగా అంది.

"ఇవాళ మన ప్రయాణం ఖాయం! సరేనా?" అంటూనే నిరంజనరావు తన స్నేహితుడి గదిలోకి వెళ్ళాడు. తలగడను మూలగా పారేశాడు.

తలగడక్రింద రివాల్వర్ ఉంది. దాన్ని జేబుగుడ్డతో అందుకొని ముక్కుదగ్గర పెట్టుకొని వాసన చూశాడు.

రివాల్వర్ కొద్ది క్షణాల క్రితమే పేలినట్లుగా తెలుస్తూంది. అయితే దానిమీద ఏవిధమైన వ్రేలిముద్రలు లేవు.

కృష్ణమూర్తి గూడా గదిలోకి వచ్చాడు.

"నీ రివాల్వర్ పేలింది. బారల్ ఇంకా వెచ్చగా ఉంది. మజిల్‌లో చలనం తెలుస్తూనేఉంది."

"ఏమిటి దీనర్థం! ఎవరిని హత్య చేయాలని ప్రయత్నం జరిగింది." కృష్ణమూర్తి కలవరపడ్డాడు.

నిరంజనరావు అతడి చెవిలో నోరుపెట్టి అన్నాడు. "ఇది హత్యా ప్రయత్నంకాదు. చెట్లల్లోనుంచి మనల్ని ఇక్కడకు రప్పించటానికి తతంగం, అంతేకాదూ.! ఈ షాట్ మనం ప్రమాదకరమైన విషయాలు. కనుక్కుంటున్నామని ఒక రకమైన హెచ్చరిక."

"అంటే వాళ్ళ రహస్యాలకు చేరువవుతున్నామని వాళ్ళు బాధపడుతున్నారన్నమాట!" కృష్ణమూర్తి ఆచూకీ దొరికిన వానిలా అన్నాడు.

"కరెక్ట్!" నిరంజనరావు గర్వంగా కనుబొమలు ఎగరేశాడు.

14

ఆరోజంతా మరేలాటి చెప్పుకోదగిన సంఘటనలు జరగకుండానే ప్రొద్దుకూకింది, కరెంటు లేదు. ఆ భవంతిలో డైనింగ్ హాల్లోనూ, డ్రాయింగ్‌రూం లోనూ పెట్రోమాక్స్ లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. మిగతా ప్రదేశాల్లో అవసరమైన చోట్ల కొవ్వొత్తులు మాత్రమే మసకవెలుగునిస్తున్నాయి.

రాత్రి పదయినా నిరంజనరావుకు నిద్ర రావటంలేదు. లేచి వరండాలో రెయిల్స్ మీదుగా వంగి నిశీథిలోకి చూస్తూ సిగరెట్‌మీద సిగరెట్ కాల్చి పారేశాడు చాలాసేపు.

తలుపులు నెట్టుకొని కృష్ణమూర్తి గదిలోకి వెళ్ళాడు, లోపల బెడ్‌మీద కృష్ణమూర్తి అటూఇటూ పొర్లుతున్నాడు.

"ఏం నిద్ర రావటంలేదా?" నవ్వుతూ అడిగాడు నిరంజనరావు.

"నిద్రా? ఈ భూత్ బంగళాలో నిద్ర ఎలా పడుతుంది. నీ వాలకంచూస్తే, మనిషి మంచి హుషారులో ఉన్నట్లుగాఉందే.

"ఉషారుసంగతి దేవుడెరుగు! బ్రతికిఉన్నాం! అంతే!"

నిరంజనరావు క్రితంరాత్రి సుగుణ గదిలోకి రాజారావు ప్రవేశించటం గురించి చెప్పాడు.

ఈ రాజారావు పైకి కనిపించేటంతటి అమాయకుడు కాదు వీడితత్వం పూర్తిగా బోధపడిందినాకు. ఇక నీడి ఆటలు ఆట్టేకాలం సాగనివ్వను. పాపం! ఆ అమ్మాయి! ఆఁ! అన్నట్టు నీకు చెప్పటం మరిచాను. రేపుమనం కారులో ప్రయాణమవు

తున్నాం. వానరానీ, వరదరానీ, మన ప్రయాణం ఆగదు!"

వెళ్ళే దోవలో రోడ్డు మీది గండిలో కారు పడిందంటే మనం అక్కడికక్కడే గుటుక్కుమంటాం! ఏమయినా ఇక్కడ చేతులు ముడుచుకుని చూడడం కన్న, అలా వీరోచితంగా చావడమే మేలు! పద! నీతో బాటు నరకానికి రమ్మన్నా వస్తాను." తెగించిన వాడిలా పలికాడు కృష్ణమూర్తి.

"మరీ అలాకేసు ఓడిపోయిన లాయర్లా పోజు పెట్టకు!"

కాకపోతే మరేమిటి? నా జీవితంలో ఎన్నో విచిత్రమైన కేసులు చూశాను. కాని ఇలాంటి కేసు తగల్లేదు. రాత్రికి రాత్రే లంకంత మేడ మాయం అవుతుందా?"

"కేసు ఇంతదాకా నడిచాక ఇప్పుడు నీవు అలాబెంబేలు పడక్కర్లేదు. 'మహల్' మాయమైనదన్న ఆతృతలో మనం ఇది ఇంద్రజాలమా, భూతప్రేత పిశాచ మాంత్రికుల పనా అనే అయోమయంలోపడి అసలు విషయానికి దూరమైపోతున్నాం." నిరంజనరావు పెదాల మధ్య సిగరెట్ తీయకుండానే చెప్పాడు.

"కృష్ణమూర్తి అతడ్ని రెండుచేతులతో కుదిపేశాడు. ఏమిటీ? నీకు ఈ కేసుఆచూకీ చిక్కిందా? నీకు గూడా మంత్ర తంత్రాలు ఏమైనా తెలుసునా?"

"మంత్రాలు రావు! తంత్రాలు తెలుసు. కుతంత్రాలుచేసే వాళ్ళ గుట్టుమట్టులన్నీ ఎలా దొరకపుచ్చుకోవాలో తెలుసును. లక్షల విలువచేసే బంగారునిధి 'మహల్' లో నిక్షిప్తమై ఉంది. 'మహల్' మాయమయింది. నిధి దొరకాలంటే మహల్‌ని దొరకబుచ్చుకోవాలి."

"నీవు ఊరికే తిని కూర్చుని సిగరెట్లు తాగిపారేస్తూ, కాలాన్ని వృధాగా గడిపేస్తున్నావనే అనుకుంటున్నాను. కానీ నీ బుర్ర ఇంత చురుకుగా పని చేస్తున్నదని ఊహించనేలేదు సుమా!

ఆ రహస్యమేమిటో చెబుదూ?'' కృష్ణమూర్తి ప్రాధేయపడ్డాడు.

''నీకు చెప్పినా ఇప్పుడు నీవు దాన్ని నమ్మలేవు. అదీగాక ఈ చీకట్లో దాన్ని ఎవరైనా 'తసమదీయులు, విన్నారంటే మన పరిశోధన అంతా వృధా అయిపోతుంది. కనుక, మిత్రమా, హాయిగా నిద్రపో! రేపే ప్రయాణానికి సిద్ధం కా!'' అంటూ నిరంజనరావు లేచాడు.

''ఆగు! రేపటిదాకా నన్ను సస్పెన్సులో ఉంచి చంపకు. అదేదో నా చెవులో ఊదిపో, ఎవరూ వినకుండా.'' కృష్ణమూర్తి ఆతృతను కనబరిచాడు.

''హాయిగా పడుకో అన్నాను! పడుకో!'' భుజం తడుతూ చెప్పాడు నిరంజనరావు.

''కాదు. నీవు ఇప్పుడే' ఇక్కడే చెప్పాలి!''

''ఇప్పుడు వద్దు. నా ఆలోచనకు నీవు నవ్వుతావు.''

''నేనిప్పుడు నవ్వే స్థితిలోలేను. ఈ కేసు తేలకపోతే ఆరున్నొక్క రాగం ఆలాపించవలసి వస్తుంది గూడా!

''ఎలా మాయమయిన మహల్, అలానే వస్తుంది. తెలి సిందా ఇక వివరాలు అడగకు. బెడ్ మీద వాలిపోయి పడుకో!'' నిరంజనరావు చరచరా బయటకు నడిచాడు.

అతడు వెళ్ళిన వేపే గుడ్లప్పగించి చూస్తూ కూర్చుండి పోయాడు లాయర్ కృష్ణమూర్తి.

15

మర్నాడు గూడా రోజూలాగే తెల్లవారింది. వాన అయితే తగ్గిందికాని ఇంకా మబ్బులు విడిపోలేదు.

ఉదయం టిఫిన్, కాఫీ సేవించిన తర్వాత నిరంజనరావు గ్యారేజీలోకి వెళ్ళాడు. డాక్టర్ రాజారావు కారు, శివరాంప్రసాద్ కొత్తకారు రెండూ అందులోనే ఉన్నయ్. రాజారావు రెండు

కార్లో చెడిపోయాయని చెప్పాడు.

శివరాంప్రసాద్ కొత్తకారు బానెట్ ఎత్తాడు. నిరంజన రావుకి నిజానికి కారు మెకానిజం అంతగా తెలీదు. అయినా ప్రయత్నించక చేసేదిలేదు.

గ్యారేజీ తలుపులు బార్లా తీసి ఉంచాడు, తను చాటుగా ఏదన్నా వ్యవహారం చేస్తున్నాడని ఎవరూ అనుమానించకుండా.

ఒక గంటసేపువెతికినా అతడికి కారులో లోపం చిక్కలేదు. విసుగెత్తి, ఇక చాలిద్దాం అనుకుంటూ ఉండగా, ఒకచోట చిన్నవైరు ఖాళీగా ఊగులాడుతుండడం అతడి కంటబడింది.

వైర్ ఉంటే గానికి ఏక్కడో కనక్షన్ ఉండాలి. మరి ఈ వైర్ ఖాళీగా ఎందుకున్నట్టు? ఆపరిసరాలు వెతికి దాన్నొక చోట కనెక్టు చేశాడు.

ఇంజెన్ స్టార్టు అయింది. అతడి సంతోషానికి అవధిలేదు.

అంతలోనే ఎవరో వచ్చినట్టుగా అతడిమీద నీడ పడింది. తను ప్రక్కకు తిరిగి చూసేసరికి గేటుదగ్గర కళ్యాణ్ నిలబడి ఉన్నాడు. అతడి చేతిలో రెండు డబ్బాలున్నయి.

"నా వెనుకనే రాలేదేమా అనుకుంటున్నాను. వచ్చావా మిత్రమా?" నవ్వుతూ అడిగాడు కళ్యాణరావును.

అతడి మాటలు పట్టించుకోకుండా అన్నాడు కళ్యాణరావు "ఎక్కడికో ప్రయాణ మవుతున్నారల్లేఉందే?"

మరో సమయంలో అయితే తసపనిలో వాడు జోక్యం కలిగించుకొన్నందుకు వాడ్ని తన్నేవాడే నిరంజనరావు. కానీ ఇప్పుడు అతడితో చర్చ పెట్టుకుంటే ప్రయాణం ఆగిపోతుంది.

"అవును! ప్రయాణమవుతున్నాం?"

"ఎక్కడికి?"

"నీకు చెప్పాలా?"

"నా అనుమతి లేనిదే మీరు ఈ ఆవరణదాటి బయటికి పోలేరు."

నిరంజనరావుకు కోపం వచ్చింది. అయినా తమాయించు కున్నాడు. "నేనూ, లాయర్‌గారూ, సుగుణ ముగ్గురం విజయవాడ తిరిగి వెళ్ళిపోతున్నాం!"

"ఓహో! అలాగా! అయితేమీరు వెళ్ళవచ్చు ఈ డబ్బాల్లో పెట్రోలుకూడాఉంది. కావాలంటే వాడుకోండి."

"పెట్రోలా? ఎక్కడిది?"

"అరబ్బీవాడి సమాధి త్రవ్వి తెచ్చాను! ఎక్కడిదయితే మాత్రమేం! మీకు అవసరానికి సమకూర్చాను. వాడుకోండి!"

"అలా అయితే నీ సహాయానికి కృతజ్ఞుడ్ని!" నిరంజన రావు లోలోపల వాడ్ని తిట్టుకుంటూనే అన్నాడు పైకి

"మీరు అనవసరంగా శ్రమపడ్డారు. కారు రిపేర్‌గురించి నేను బాగా చేసేవాడ్నికదా?"

"మరి ఇన్నిరోజులనుంచి ఎందుకు బాగు చేయలేదు."

"నన్నెవరడిగారు?" టాంకులో పెట్రోలుపోసి మాయ మైపోయాడు లోపలి గదుల్లోకి కళ్యాణరావు.

సుగుణ మెట్లమీదనే ఎదురయింది నిరంజనరావుకి.

"కారు బాగయిందా సార్!" అని అడిగింది.

"బాగయింది! మన ప్రయాణానికి సరిపడా పెట్రోలు గూడా సప్లయ్ చేశాడు కళ్యాణరావు!"

"నేను ముందే చెప్పలేదండీ! అతడు పైకి దుడుకు స్వభావం కనబరిచినా, మనిషి మంచివాడే స్వతహాగా." సుగుణ కళ్ళల్లో ఆనందం తొంగి చూచింది. బహుశా ఈ మంత్రాల మహల్ నుంచి వెళ్తున్నందుకేమో! ఆమె గొంతు కూడా తీయగా ధ్వనించింది. ఆమెజలుబు తగ్గిపోయినందువల్ల అయి

ఉండవచ్చు, అనుకున్నాడు నిరంజనరావు.
అంతలో అతడి చూపు నేలమీది తివాసీ మీద పడింది. సుగుణ కూడ ఆశ్చర్యపోతూ ఆతడు చూస్తున్న వేపు చూసింది.

"ఏమిటండి?" అని అడిగింది.

"ఏమీలేదు. భగవంతుడు స్వర్గంలో హాయిగా సుఖాల నుభవిస్తున్నాడు. ఈ భూలోకంలో అన్నీ సవ్యంగానే జరిగిపోతున్నయ్"

సుగుణకు ఏమీ అర్థం కాలేదు. ఆమె మళ్ళీ నేలమీదకు చూసింది.
ఆమె ముఖాన చిరునవ్వు వెలిసింది. మళ్ళీ." ఓ! ఎండ వచ్చిందనా చూస్తుంట అవును మరి! మూడు నాలుగు రోజాల ముసురు తర్వాత సూర్యభగవానుడి దర్శనం కోసం తహతహ లాడటం సహజమే కదా?" అంది.

నిరంజనరావు కిటికి దగ్గరకు వెళ్ళాడు. కిటికీ లోంచి మేఘంలోంచి బయటకు వచ్చిన సూర్యుడికి నమస్కరించాడు నవ్వుతూ.

"త్వరగా బయలుదేరాలి! మన ప్రయాణానికి సూర్యుడు గూడా కలిసొచ్చాడు. ఇక వాన తగ్గుముఖం పట్టవచ్చు!" సుగుణను హెచ్చరించి, కృష్ణమూర్తి కోసం ముందుకు కదిలాడు నిరంజనరావు.
ప్రశాంతంగానూ' భయం కలిగించేలా ఉన్న ఆ భవనంలో సంతోషం వెల్లివిరిసింది. ప్రయాణపు హడావిడీ, వీడ్కోలు చెప్పుకోవటం ఇత్యాది వాటితో కోలాహలంగా ఉంది.

సుగుణ ముస్తాబై ప్రయాణానికి రెడీ అయింది. అందరూ ఆమె గదిలోకే వచ్చారు. కళ్యాణరావు పెట్టె, బెడింగులూ కారులోకి జేరవేశాడు.

సుగుణ తన చేతిలోని పర్సును టేబుల్ మీదున్న తన తల్లి ఫోటో ముందు ఉంచింది. డాక్టర్ రాజారావుకూ, అతడి భార్య కాంతంకూ నమస్కరించింది. తరువాత తన తల్లి ఫోటో ముందు విడిచిన పర్సు చేతబుచ్చుకుని హడావిడిగా బయటకు పరుగెత్తింది.

'వ.హల్'లోంచి తన తల్లి ఫోటోను అంత ఆప్యాయంగా తెచ్చుకుని, తన గదిలోనే పెట్టుకున్న సుగుణ, తను ప్రయాణ మై వచ్చేటప్పుడు. ఆ ఫోటోని తెచ్చుకోక పోగా, దాని వంక కన్నెత్తిఆయినా చూడక పోవటం ఒక్క నిరంజనరావు మాత్రమే గమనించి, తనలో తను నవ్వుకున్నాడు.

కారు వెనుక సీట్లో కృష్ణమూర్తి కూర్చుని ఉన్నాడు అప్పటికే. సుగ్గుణ ఆతడి ప్రక్కనే జేరగిలబడింది.

నిరంజనరావు డ్రైవింగ్ సీట్లో కూర్చుని. కారుస్టార్ట్ చేశాడు.

దొర్లుకుంటూ, దొర్లుకుంటూ డాక్టర్ రాజారావు వచ్చాడు కారు దగ్గరికి. "మీరు ఈ రోడ్డమ్మంటే వెళ్ళండి ముక్కుకు సూటిగా. ఎక్కడా మలుపులు గూడా తగలకుండా సరాసరి ట్రంక్ రోడ్డు ఎక్కుతారు. అక్కడ్నుంచి దోవ మీకే తెలుసుగదా!"

నిరంజనరావు మరో సారి తృప్తిగా నవ్వుకున్నాడు. కారు మెయిన్ గేటు దాటి వేగం పుంజుకుంది.

గతుకులోనూ, వాన వలన ఏర్పడిన గుంతల్లోనూ కారు ఆట్టే వేగం పోలేక పోయింది. ఒక గంట ప్రయాణం చేసిన తర్వాత ట్రంక్ రోడ్డెక్కింది కారు. నల్లని తారు రోడ్డు మీద జర్రిపోతులా కారు దొర్లి పోతూవున్నది.

"అమ్మయ్య! ఆ పరిసరాలు వదలి నాగరిక ప్రపంచంలోకి

అడుగు పెడుతున్నాం!'' అని తృప్తిగా నిట్టూర్చింది సుగుణ.

''మనం ఈ రాత్రికి గెస్ట్ హౌస్‌లో రెస్ట్ తీసుకుని రేపుదయం విజయవాడకు బయలుదేరుదాం! అక్కడ నీవు మా ఇంట్లోనే ఉండచ్చు ఎన్నాళ్ళయినా! మా ఆవిడకు ఆడపిల్లలంటే అలివిమాలిన ప్రేమ.'' కృష్ణమూర్తి సుగుణనుద్దేశించి అన్నాడు.

''చాలా కృతజ్ఞురాల్ని. మీ మేలు ఈ జన్మలో మరువ లేనండీ!'' అంది సుగుణ అభిమానం ఉట్టిపడేలా.

ట్రాఫిక్ కానిస్టేబిల్ నిలబడ్డ చోట కారు ఆగింది.

సుగుణ ఆ విషయం పసిగట్టి అడిగింది. ''ఏం జరిగిందండీ?''

నిరంజనరావు కారులోంచి తల బయటకు పెట్టి కానిస్టేబిల్‌ని ఏదో అడిగాడు చిన్నగా.

కానిస్టేబుల్ బిత్తరపోయిన వాడిలా చూసాడు ఆతడి వంక మరుక్షణంలో చేతో ఏవో సంజ్ఞలు చేస్తూ ఏదో చెప్పాడు.

కారు బయలుదేరింది.

''ఏమిటండీ? ఏం జరిగింది?'' సుగుణ మళ్ళీ అడిగింది.

ఈ దఫా కృష్ణమూర్తి గూడా సీటుచివరకు జరిగి ''ఏమిటి నిరంజనా?'' మనం దారి తప్పలేదు గదా?'' అని అడిగాడు.

''అదేమీలేదు! సరిగా కూర్చోండి!''అన్నాడు నిరంజనరావ్.

కారు మరో బంగళాముందు ఆగింది. నిరంజనరావు కారు దిగి బంగళాలోకి వెళ్ళాడు, మరో పది నిముషాలతర్వాత హుషారుగా ఈల వేసుకుంటూ బయటకువచ్చి కార్లో కూర్చు న్నాడు.

"ఏమిటిదంతా నిరంజన్?" కృష్ణమూర్తి గద్దించి అడిగాడు.

"చెబుతానుగదా! తొందరెందుకు?" నవ్వుతూ కారుని స్టార్ట్ చేశాడు. బీట్ కానిస్టేబుల్ చుట్టూ ఒక మలుపుతిరిగి వచ్చినదారినే పోనిస్తున్నాడు మళ్ళీ.

"ఈ నాటకం రక్తికట్టపోతున్నది కృష్ణమూర్తీ. ఆ ఆఖరి సీన్ ఎంతో రంజుగా ఉంటుంది." అన్నాడు నిరంజనరావు.

"ఇదేమిటి? వచ్చినదోవనే వెనక్కు తిరిగి వెళ్తున్నాం! పొర బాటు పడలేదుకదా మీరు?" సుగుణ ఆదుర్దాగా అడిగింది.

"వెనక్కు పోతున్నామా?" కష్ణమూర్తి నమ్మలేనట్టుగా ఒత్తిపలికాడు.

"మళ్ళీ ఆ భూతగృహానికా? బాబోయ్ మళ్ళీనా?" సుగుణ సన్నగా మూలిగింది. వెనక్కుపోనటం సుతరామూ ఇష్టంలేనిదానిలా.

"నేను పొరపడలేదు! మీరు అనవసరంగా కంగారు పడకండి! అంతేకాదు. వెనక్కుతిరిగి చూడండి. మన కారు వెనకే పోలీస్ జీప్ వస్తున్నది. కనుక మీరేం భయపడాల్సినపని లేదు." కుదురుగా స్టీరింగ్ వీల్ని పట్టుకుని చెప్పాడు విరంజన రావు.

"ఏమిటిదంతా? ఇంతదూరం వాన, వరదలో కష్టపడి వచ్చి, మళ్ళీ వెనక్కుపోవడం ఎందుకు?" నగుణ అయో మయంగా అడిగింది.

"ఎందుకంటే నన్నేట్రిక్ చేయాలనుకున్నవారిని ఇంకా ట్రిక్ చేయడానికి. వాళ్ళపాఠం వారికే అప్పజెప్పటానికి."

"పాఠం ఏమిటి, ట్రిక్ ఏమిటి?" సుగుణలో అంతకంత కూ భయం ఎక్కువౌతోంది.

ఆమె, కృష్ణమూర్తి ఇద్దరూ గుడ్లప్పగించి అతడి వంకే చూస్తుండిపోయారు.

"అంతేకాదు! ఈ మోసాన్ని క్షమించి వదిలేసినా, నేరపరిశోధకుడిగా ఆ నేరాన్ని, అదే హత్య జరగటాన్ని క్షమించలేను."

"ఏమిటీ? హత్యా?" కృష్ణమూర్తి నోరు తెరిచాడు.

"అవును! ఆ భరాత్ బంగళాలో ఒక స్త్రీ దారుణంగా హత్యగావింపబడి ఉండాలి.

వెనుక సీట్లో కూర్చున్న ఇద్దరూ ఒకరిముఖాలు ఒకరు చూసుకున్నారు. వారి నోటంట మాట పెగల్లేదు.

16

కారూ, జీపూ రెండూ గేటుదాటి లోపలకు ప్రవేశించినయ్.

కృష మూర్తి ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు. మాయమైపోయిన మహల్ యధాస్థానంలో ఉన్నది. ఒక్క రాయిగూడ చెక్కు చెదరకుండా.

వాహనాలు 'భవంతి'కీ మహల్‌కీ మధ్యన లాన్‌లో ఆగినయ్. రెండు భవనాల్లోంచి దీపాల వెలుగు ఉజ్వలంగా బయటకు వస్తోంది. మహల్‌కి తాళం వేయబడే ఉంది.

కారులోంచి దిగి నిరంజనరావు ఇన్స్‌పెక్టర్ దగ్గరకు వెళ్ళి ఏదో మెల్లగా చెప్పాడు.

జీప్‌లోంచి పోలీసులు దిగి భవంతిలోకి జొరపడ్డారు వేట కుక్కల్లాగ.

అయితే ఇంటి వెనుకగా దొడి గుమ్మం నుంచి కళ్యాణరావు ఎవరికీ తెలియకండా పరారి అవటాన్ని ఎవరూ గమనించలేదు.

"హల్లో డాక్టర్! ఏమిటి అలా తెల్లబోయి చూస్తు

న్నారు. ఈ గడుసు పిండం తిరుగు టపాలోనే తిరిగి వచ్చాడేమా అని ఆశ్చర్యపోతున్నావా? ఈ దఫానేనొక్కడ్నే రాలేదు. పోలీసు ఇన్స్పెక్టర్ని గూడా వెంట బట్టుకు వచ్చాను." నిరంజనరావు చేతిలో రివాల్వరు నల్లగా మెరుస్తున్నది.

డాక్టర్ రాజారావు గ్లాసు గటకట త్రాగి, ఖాళీచేసి టీపాయ్ మీద ఉంచి, ఇంకా నమ్మలేనట్టుగా ఆగంతకుల వేపు చూశాడు.

పోలీసులు అన్ని గదులు తిరిగి ఇంట్లోని వ్యక్తుల్నందర్నీ హాల్లోకి తీసుకువచ్చి నిలబెట్టారు. రాజారాకు భార్య కాంతం. అక్క సుందరమ్మ మరో ఆడనౌకరు, పనివాడు రంగయ్య, వీళ్ళే ఆ ఇంటిలోని జనాభా.

సింహద్వారం మూసివేయబడింది. కృష్ణమూర్తి, ఇన్స్పెక్టర్, సుగుణ వీరంతా రాజారావు కెదురుగా కూర్చున్నారు సోఫాల్లో.

ఇన్స్పెక్టర్ అన్నాడు "ఇక అసలు విషయం వివరించండి, నిరంజన్‌రావ్‌గారూ!"

నిరంజనరావు టూకీగా డాక్టర్ రాజారావు ఎలా ఆ ఇంట్లో స్థానం సంపాదించిందీ, అతడి చేతి చలవ వల్ల శివరాం ప్రసాద్ ఎలా స్వర్గం చేరుకున్నదీ టూకీగా చెప్పాడు." అందులో, జా రావు ప్రయత్నపూర్వకంగా, అతడి ఆస్తి ప్తై కోరికతో శివరాం ప్రసాద్‌ని 'స్లోపాయిజన్, చేత హత్యచేసినట్టు ఆరోపించాడు.

"నేనూ, కృష్ణమూర్తి, సుగుణ ఆ రోజు సాయింకాలం డాక్టర్ రాజారావు వెంటవచ్చాం. అప్పుడు డాక్టర్ చిన్న ట్రిక్ చేశాడు.

'లేట్ శివరాం ప్రసాద్ ఒకే మోడల్‌లో ఒకచోట రెండు భవనాలు కట్టించాడు. అవే మనం ఇప్పుడు చూస్తున్నది

ఒకటి తెల్లరంగుది, 'భవంతి' రెండోది గోధుమరంగుది 'మహల్' ఇదే మోడల్‌లో మూడో భవనం గూడా ఉంది. అది ఇక్కడ నుంచి, అడవిలో అడ్డం పడి పోతే ఒక మైలు దూరం ఉంటుంది. మనం చూసిన టీన్‌నుంచి ఈ భవంతులకు రెండు మార్గాలున్నాయ్. ఒక రోడ్డమ్మటే వస్తే ఈ రెండు భవంతుల దగ్గరకు చేరుకుంటాం. మరో త్రోవ వెంట వస్తే ఒంటరి మేడ చేరుకుంటాం.

"మనం విజయవాడనుంచి 'అడవులదీవికి వచ్చేటప్పుడు డాక్టర్ రాజారావు డ్రైవింగ్ చేశాడు. ఎందుకో తెలుసా? కారు ప్రయాణంలో, లోపల కూర్చున్న వ్యక్తులకు తాము ఎంత దూరం ప్రయాణించిందీ ఖచ్చితంగా తెలుసుకోలేరు. కానీ డ్రైవరుకు బాగా తెలుస్తుంది. ఆ దూరం మనలో ఎవరం డ్రైవ్‌చేస్తే ఆ దూరంలోని వ్యత్యాసం తెలుస్తుందని రాజారావే కారు నడిపాడు.

"ఇక మనం వచ్చిన రోజు సాయంకాలం సుగుణ గదికి వెళ్ళినపుడు, ఆమె గది కిటికీలోంచి సూర్యుడు అస్తమిస్తూ కనిపించాడు. అంటే పడమరగా 'భవంతి' తూర్పుగా 'మహల్' ఉన్నాయన్నమాట. ఆ రాత్రి నాకూ, కృష్ణమూర్తికీ ఆహారం లోనో, డ్రింక్స్‌లోనో మత్తుమందు కలిపివ్వబడింది. ఎందుకు? మమ్మల్ని 'భవంతి' నుంచి అడవిదాటేసి ఒంటరిగాఉన్న భవనం లోకి చేరవేయాలనే ఉద్దేశ్యంతో.

"మమ్మల్ని భవనంలోంచి మార్చినట్టుగా అనుమానం రాకుండా ఉండటానికి మరో నాటకం ఆడారు గూడా. బ్రాంది సీసాను రాజారావు మీదకు విసిరాడు కళ్యాణరావు. అది గురి తప్పిపోయి గోడకు కొట్టుకుని పగిలిపోయింది. అవే పెంకుల్ని జాగ్రత్తగా తెచ్చి మూడో భవనంలో గూడా వాటిని మళ్ళీ వెద

జల్లారు. మేం తెల్లారి లేచాక, మేం చూస్తూండగా నేలమీది పెంకుల్ని శుభ్రం చేయించారు.''

నిరంజనరావు ఆగి ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు.

''మరి మీ వెంట వచ్చిన సుగుణకు నిద్రమందు ఇవ్వలేదా?'' ఇన్స్పెక్టర్ ప్రశ్నించాడు.

''ఆమెకు ఇవ్వవలసిన పనిలేదు. సుగుణ లగేజీని తీసుకుని కళ్యాణరావు మేడమీదకు వెళ్ళాడు. వెనుకనే సుగుణ, ఆమె వెనుకనే రాజారావూ పైకి వెళ్ళారు. మేమిద్దరం డ్రాయింగ్ హాలులోనే ఉండిపోయాం. అంతే! అదే సుగుణ శాశ్వతంగా నిష్క్రమించిది. వారిద్దరూ సుగుణను మాయంచేశారు. బహుశా ఆమె ఈ పాటికి హత్యచేయబడి ఉంటుంది.

''ఆమె స్థానే రాజారావు మేనగోడలు సుజాత—అచ్చం సుగుణలాగే మేకప్ చేసి తెచ్చారు. అదీగాక సుజాతగూడ అచ్చం సుగుణలాగే ఉంటుందిగూడ. సుజాత తన గొంతు గుర్తు పట్టకుండా ఉండటానికి, జలుబుచేసినట్టుగా నాటకమాడింది.

''తెల్లవారాక మేం మామూలుగానే నిద్రలేచాం. మమ్మల్ని ఒక భవంలిలోంచి రెండు మైళ్ళ దూరంలోని మరో భవంతి లోకి మార్చారని మాకు తెలియనేతెలీదు. ఆ పని చేసేందుకు వీలుగా, మాకివ్వబడిన గదుల తలుపులకు గడియలు ఊడబెరికి వేయబడినై.

''అన్ని భవంతులూ ఒకేరకంగా ఉన్నయ్. కిటికీలు, వాకిళ్ళూ అలమారులూ అన్నీ ఒకే మాదిరిగా ఉండటం మూలాన మేము తేడా కనుక్కోలేకపోయాం. అదీగాక ఎదురుగా ఉన్న రెండంతస్థుల మేడ రాత్రికి రాత్రే మటుమాయం అవడం తో మా ఆలోచనలు పెడమార్గం పట్టినయ్. పైగా గాలివాన ముసురు. సూర్యుడే కనిపించలేదు, కారుమేఘాలవల్ల, ఒకపూట

ఎండవచ్చింది. నేను సుగుణ గదిలో ఉన్నాను. ఆమె గది కిటికీ లోంచి చూస్తే సూర్యుడు ఉదయిస్తున్నాడు.

"క్రితంరోజున సుగుణ గది కిటికీలోంచే సూర్యాస్తమయాన్ని చూసిన రెండు రోజుల తర్వాత అదే గదిలోంచి సూర్యోదయాన్ని చూడడం నాలో ఆలోచనని రేపింది.

"మనుష్యుల మతులు పోగొట్టవచ్చు, కానీ సూర్య చంద్రుల గతుల్ని ఎవరూ మార్చలేరు. ఆటంబాంబు ప్రేలినా సూర్యుడు తూర్పుదిక్కునే ఉదయిస్తాడు గాని, పడమటి దిశ ఉదయించడు గదా! ఆ సూర్యుని నడకే నాకు క్లూ ఇచ్చింది. ఆచూకీ కోసం అడవిలోకి పోవటానికి ప్రయత్నిస్తే ఎవరో నన్ను వెనుకనుంచి తలమీద కొట్టి స్పృహ పోగొట్టారు. కాని ఎందుకని చంపలేదు? నన్నూ కృష్ణమూర్తినీ 'మహల్' నిజంగానే మాయమయిందని నమ్మితేనే వాళ్ళ పథకం పారినట్లే. మేం ఈ పరిణామానికి భయపడి వచ్చిన దోవనే వెళ్ళిపోతే వాళ్ళు తీరిగ్గా 'మహల్' అంతా శోధించి బంగారం నిధిని దొరకబుచ్చుకుని తమ దోవన తాము పరారీ కావచ్చు.

"బంగారం దొరకక పోయినాగాని, తమ చేతిలో కీలుబొమ్మగా ఆడే సుజాత, సుగుణగా చలామణి అవుతే ఉన్న ఆస్తి పాస్తులను కొద్ది కొద్దిగా అమ్మి డబ్బు చేసుకోవచ్చని వాళ్ళ ప్లాను."

"సుజాత విషయం ఎలా పసిగట్టావ్! నేనా మార్పుని గమనించనే లేదు సుమా?" కృష్ణమూర్తి ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"ఆమె మేడ దిగి వచ్చి జలుబు చేసినందువల్ల గొంతు మారినట్టుగా నటించి నప్పుడే నాకు అనుమానం మొలకెత్తింది. తరువాత అసలు సుగుణ 'మహల్' లోంచి తన తల్లి ఫోటోని

ఆప్యాయంగా తెచ్చుకుని తన గదిలో పెట్టుకుంది. తరువాత ఆమె స్థానాన్ని ఆక్రమించిన సుజాత మనతో తిరుగు ప్రయ ణం అయేటప్పుడు తన పర్సుని ఫోటో ముందే ఉంచింది. రాజా రావుకి కాంతానికి నమస్కరించి, తిరిగి తన పర్సుని తీసుకొని వచ్చేసింది బయటకు, అదే నిజమైన సుగుణ అయితే ఆ ఫోటోకి గూడా నమస్కరించి ఉండేదే గదా? లేదా తన వెంట తెచ్చుకుని ఉండేది కదా? అలా చేయక కనీసం ఆ ఫోటోవంక కన్నెత్తి అయినా చూడలేదు. సుందరమ్మాం హాల్లోకి వచ్చి సుగుణను తన చేత్తో పట్టుకుని స్పృశించి "సుజాత!" అని సంబో దించింది. అక్కడ మరి కొంత నిజం బయటపడింది. కాని రాజారావు ఏదో కట్టుకథ అల్లి, ఆవిడకు మతి లేదని మనల్ని నమ్మించాడు."

"డాక్టర్ రాజారావు గారూ! వారి ఆరోపణలకు మీ సంజాయిషి ఏమిటి?" ఇన్స్పెక్టర్ కోపంగా చూస్తూ అడిగాడు.

రాజారావు వ్రఖాన కత్తివాటుకు నెత్తురు చుక్కలేదు. ఇంకా ఏమిటి సంజాయిషి! నా బొంద! చేతిలోని రేఖలు చూసి జాత కం చెబుతున్న ఖచ్చితంగా చెబుతుంటే! నిజమే! శివరాం ప్రసా ద్ని స్లో పాయిజన్ ఇచ్చి చంపాను, అతడి ఆస్తిని కైవసం చేసు కోవాలనే దురాశతో సుగుణను మాయం చేసి ఒకటి రెండు రోజులు దాచిపెట్టి ఆ తర్వాత ఆమెను హత్య చేయమనే కళ్యాణరావుని ఆదేశించాను." రాజారావు నేరాన్ని ఒప్పుకున్నాడు.

సుజాత చేతుల్లో ముఖాన్ని దాచుకుని బోరున ఏడ్చింది.

"అన్నట్టు ఆ కళ్యాణరావు నిజంగా నౌకరేనా? లేక అతడు మీ బంధువర్గంలో వాడా?" నిరంజనరావు అడిగాడు.

"అతడు మా బంధువు కాదు. ఒకటి రెండుసార్లు పని

ఇప్పించండంటూ వచ్చాడు. వాడి రౌడీ వాలకాన్ని చూస్తుంటే మాకే భయం వేసేది, వాడ్ని నౌకరుగా ఎలా నియమించగలం? తరువాత మేం ఈ పథకం వేసుకున్నాక అతడ్ని పనిలో పెట్టుకున్నాం. మిగతా నౌకర్లందరికీ ఉద్వాసన చెప్పి."

"ఎందుకు? సుగుణను హత్య చేయటానికి! అవునా?" అంటూ అరిచాడు కృష్ణమూర్తి.

"ఇంతకీ బంగారం ఆచూకీ దొరికిందా?" ఇన్స్పెక్టర్ అడిగాడు.

"దాన్ని వాళ్ళు దొరక పుచ్చుకునే ఉంటారు. అంత తేలికగా నిజం చెబుతారా"? నిరంజనరావు కళ్ళు నిప్పులు కురిపిస్తూ అన్నాడు.

"లేదు! దొరకలేదు! నిజంగానే చెబుతున్నాను!', రాజారావు మొత్తుకున్నాడు.

"మాకళ్ళముందే ఒక భవనాన్ని మాయం చేయగలవాడివి మామధ్య తిరిగే అమ్మాయిని కిడ్నాప్ చేసి హత్య చేయించిన వాడివి, అదీ దొరక పుచ్చుకోలేక పోయావ్?" వెటకారంగా నవ్వాడు నిరంజనరావు. "ఒకరాత్రివేళ నీవు సుగుణ గదిలోకి ఎందుకు జొరబడినట్లూ? సుగుణ పోర్షన్ నిర్వహిస్తున్న సుజాతతో నీవు రహస్యంగా మాట్లాడ డానికే వచ్చావ్! అవునా?"

రాజారావు గుడ్లప్పగించి చూశాడు. "ఇన్స్పెక్టర్! ఇంకా ఈవాతావరణాన్ని భరించలేను. నన్ను త్వరగా తీసుక పొండి!" అని అరిచాడు.

డాక్టర్ రాజారావుకీ, సుజాతకూ సంకెళ్ళు వేసి జీప్‌లో ఎక్కించారు. జీప్ కదిలి పోయింది. కల్యాణరావు మాత్రం దొరకలేదు. నిరంజనరావు కోరిక పై ఇన్స్పెక్టర్ ఆ రాత్రి

అక్కడే ఉండిపోవటానికి ఒప్పుకున్నాడు.

17

గుమ్మములో కానిస్టేబుల్ కాపలా కాస్తున్నాడు. అతడికి ఆరాత్రి చీకట్లో ఎవరో ఇద్దరు వ్యక్తులు గేటుదాటి రావటం కనుపించింది.

"ఏయ్! ఎవరది? ఆగండి అక్కడే!" కానిస్టేబుల్ పెద్దగా అరిచాడు.

భోజనాలు పూర్తి చేసుకుని హాల్లో కబుర్లు చెప్పుకుంటున్న వాళ్ళంతా తలుపు తీసుకుని బయటకు పరుగెత్తారు లైట్లు వుచ్చుకుని.

ఆవచ్చింది ఎవరోగారు. కళ్యాణరావు, సుగుణ.

ఈ తడవ నిరంజనరావు నిజంగానే విస్తుపోయాడు. "ఏమిటీ? సుగుణ బ్రతికే ఉందా? ఆమెను నీవు హత్య చేయు లేదా?"

"ముందు అతడ్ని లోపలకు రానివ్వండి"? అంటూ ఇన్స్పెక్టర్ లోపలకు దారి తీశాడు.

నేను చనిపోయిన శివరాం ప్రసాద్‌కి బంధువునే. అతడి మొదటి భార్యకు తమ్ముడ్నే నేను. నాచిన్నప్పుడు శివరాం తన భార్యను హింసించడాన్ని నేను అనేకసార్లు కళ్ళారా చూశాను. పెద్దయాక అయినా అతడిపై ప్రతీకారం చేసి కక్ష తీర్చుకోవాలనుకున్నాను.

"అదే ఉద్దేశ్యంతో మాఅక్క చనిపోయాక, నేను ఈ ఇంట్లోనే నౌకరుగా చేరి నాపగ తీర్చుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నాను. అయితే ఎన్నిసార్లు తిరిగినా నాకు పని దొరకలేదు. నేను తరుణం కోసం వేచి ఉన్నాను. ఈ లోపల శివరాం ప్రసాద్ చని పోవడం నాకు ఆశా భంగం కలిగించింది.

"అయితే మరో కొత్త విషయం తెలిసింది. ఆ మహల్.లో అంతులేని బంగారం దాచి ఉంచబడిందని తెలుసు కున్నాను. దాని ఆచూకీ కనిపెట్టి, అదైనా దొరకబుచ్చు కుందామని నౌకరుగా చేరాను. నావాలకంచూసి పనిలో చేర్చుకోవడానికి భయపడిన రాజారావు, ఒక హత్య చేయాల్సిన అవసరం కొద్దీ, నన్ను ఆపనికి వినియోగించు కున్నాడు.

"నేను సుగుణను అపహరించుకుపోయి రహస్యమైన చోట దాచాను. ఆమె శివరాం ప్రసాద్ కుమార్తె అని తెలుసుకుని. నన్ను నేనే పరిచయం చేసుకున్నాను. మా బంధుత్వాలు తెలుసు కున్నాక మేమిద్దరం ప్రేమించుకున్నాము. ఆమెకు అన్నం నీళ్ళూ సప్లయి చేసి, నామీన కోడర్ని నేను దక్కించు కున్నాను."

అందరి ముఖాల్లో సంతోషం విరిసింది. "అమ్మా సుగుణా! నీవు క్షేమంగానే ఉన్నావా?" అంటూ కృష్ణమూర్తి ఆమెను తన చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు.

"లాయర్ గారూ! వచ్చేవారంలో మా వివాహానికి ఏర్పాటు చేయించండి" కళ్యాణరావు నవ్వుతూ అన్నాడు.

"ఏమ్మా! చేయించమంటావా?" కృష్ణమూరి ఆమె వంక ఓరకంట చూశాడు.

"అవునండీ! మేమిద్దరం వివాహమాడటానికి నిశ్చయించుకున్నాం మీరే నా తరఫు పెద్దలు." అంది సుగుణ.

"మీ నూతన వధూవరలకు నేనో అపూర్వమైన కానుక ఇవ్వబోతున్నాను." నిరంజనరావు కంఠంవిని అందరూ ఆసక్తిగా అతడివంక తిరిగారు.

"సుగుణా మీ అమ్మగారి ఫోటో తీసుకురా!" అన్నాడు నిరంజనరావు.

సుగుణా, కళ్యాణరావు ఇద్దరూ మెట్లెక్కి మేడమీదకు
వెళ్ళారు. సుగుణ తల్లి ఫోటోతో తిరిగి వచ్చారు.

దాన్ని అందుకుంటూనే నిరంజనరావు ఆ పటానికున్న
పందపాటి ఫ్రేమ్‌ని పెటపెట విరిచేశాడు

"అదేమిటి? బంగారంలాంటి ఫ్రేమ్, పాతకాలం నాటిది,
పాడగొట్టేస్తున్నావేమిటి?" కృష్ణమూర్తి అరిచాడు.

"అదే! అదే! ఆ బంగారం కోసమే నేనూ దీన్ని విరిచేది!"
నిరంజనరావు ఫోటో క్రింద దాచిపెట్టబడిన వాటిని వెలికిలాగాడు.

అతడి చేతులో కాగితాలకట్ట ఉంది. "ఏమిటా కాగితాలు?"
అందరూ ఒక్కసారే ప్రశ్నించారు.

"ఈ కాగితాలు చూడండి! బంగారం బాండ్సు! పాకిస్తాన్
తో యుద్ధసమయంలో మన ప్రభుత్వం బంగారు బాండ్లను
గోల్డ్ సర్టిఫికెట్లను జారీచేసింది, ప్రభుత్వం వద్ద బంగారు
నిల్వలను పూరించటానికి. ఆ సమయంలో శివరాంప్రసాద్ తన
వద్దనున్న లక్షలు విలువ చేసే బంగారాన్ని ప్రభుత్వ బాండ్లరూ
పంలోకి మార్చివేశాడు.

"సుగుణ తల్లిపై అతడికిష్టం కాబట్టి వాటిని ఆ ఫ్రేమ్‌లో
దాచాడు. బతికి ఉన్నన్నాళ్ళూ ఆ ఫ్రేమ్‌ని తన కళ్ళెదుటే
ఉంచుకున్నాడు. అందరూ అతడు చివరిదినాల్లో తన భార్య
ఫోటోని దగ్గరపెట్టుకున్నాడనే అనుకున్నారుగాని అతడి నిధి ఆ
ఫ్రేమ్‌లోనే నిక్షేపించబడిందని ఎవరూ ఊహించలేకపోయారు"

మరుక్షణంలో అందరూ నిరంజనరావుని అభినందించ
టానికి అతడి చుట్టూ గుమిగూడారు.

—: ఐపోయింది :—